

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан.

Судија Суда Босне и Херцеговине МИНКА КРЕХО: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја тек сада видим.

Судија Суда Босне и Херцеговине МИНКА КРЕХО: Прво да Вам упутим срдачне поздраве из Суда Босне и Херцеговине.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нешто не чујемо, извините.

Судија Суда Босне и Херцеговине МИНКА КРЕХО: Да ли чујете боље?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Слабо се чује.

Судија Суда Босне и Херцеговине МИНКА КРЕХО: Не знам, можда наша техника нешто побољша. Да ли ме сада чујете?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можда је сада мало боље.

Судија Суда Босне и Херцеговине МИНКА КРЕХО: Срдачне поздраве Вам шаљем из Сарајева из Суда Босне и Херцеговине. Да ли се сада чујемо?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чујемо се, добар дан, такође поздрав из Београда.

Судија Суда Босне и Херцеговине МИНКА КРЕХО: Хвала. Ја сам судија Минка Крехо и задужена сам за поступање по Вашој замолници за пружање међународне правне помоћи у саслушању сведока путем видеолинка. Ми смо овде присутни, поред мене као записничар господин Миралем Дедовић, АВ техничар Арис Володер, психолог Одсека за подршку сведоцима Алма Тасо, ту је присутан сведок Драган Ђокановић и то је то. Ја сам извршила увид у личне документе сведока Ђокановић Драгана који је рођен 20. априла 1958. године у месту Тунчићи, општина Трново. Увид сам извршила у његову личну карту, која је издата од МУП-а Републике Српске, општина Трново. Ја не знам сада, ја сам сведоку уручила коверту са именима заштићених сведока.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И текст заклетве, ја мислим да имате, да ли је тако?

Судија Суда Босне и Херцеговине МИНКА КРЕХО: Да, ту је и текст заклетве. Сведока сам упозорила да уколико дође у ситуацију да приликом одговарања на питања помене имена заштићених сведока, да само може рећи њихове псеудониме.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Судија Суда Босне и Херцеговине МИНКА КРЕХО: Текст заклетве је овде. Ја не знам да ли је потребно да ја сведока упозорим о његовим правима и обавезама или ћете то Ви урадити?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја ћу, хвала Вам. Још једном да Вас поздравим и да, пре свега, напоменем да према одредбама нашег Законика о кривичном поступку, саслушање путем видеоконференцијске везе представља меру која је једна од мера за саслушање сведока коме се додељује статус заштићеног сведока и због тога ћемо морати на кратко да искључимо јавност, према одредбама нашег Закона, да бисмо

одлучили о примени ове мере. Ја сам преко наше Службе добила информацију да сведок из безбедносних разлога није желео да приступи на саслушање у Београду, па ћу сада претходно искључити јавност овде у нашој судници, сачекаћете само тренутак, хвала.

Судија Суда Босне и Херцеговине МИНКА КРЕХО: У реду, нема проблема.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете да испразните судницу.

КОНСТАТУЈЕ СЕ да су на главни претрес приступили:

- **заменик тужиоца за ратне злочине Милан Петровић,**
- **из Окружног затвора у Београду на претрес су доведени оптужени Бранко Грујић, Бранко Поповић, Драган Славковић, Синиша Филиповић, Иван Кораћ и Драгутин Драгићевић,**
- **браниоци оптужених, адвокат Миломир Шалић, адвокат Мирослав Перковић, адвокат Мирослав Ђорђевић, који се јавља за адвоката Драгана Ђокића, уз сагласност оптуженог Ивана Кораћа и адвоката Слободана Сташевића, уз сагласност оптуженог Синише Филиповића,**
- **пуномоћници оштећених, адвокат Драгољуб Тодоровић и Наташа Кандић.**

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да се главни претрес НАСТАВИ.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да се искључи јавност за време одлучивања о примени мера заштите, сходно одредбама ЗКП-а.

Изостављен транскрипт у делу главног претреса који се односи на период од искључења јавности до сачињавања записника о одлучивању о примени посебних мера заштите сходно одредбама чл. 117-122 Законика о кривичном поступку који је објављен у «Службеном гласнику РС» под бројем 46/06 од 02.06.2006. године, ступио на снагу 10.06.2006. године.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

У даљем току главног претреса, претрес је ЈАВАН.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Председнице већа, пошто ионако касним, нећемо дуго, али ја имам један предлог.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажите.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ми смо прочитали само изјаве раније од господина сведока и видели смо ту да је он у тим неким другим поступцима у Хагу и тако даље, давао једне шире елаборације. Ја бих Вас молио, пошто овде није предмет некаква политичка опсервација и тако даље, само да евентуално то сведочење сузимо на ове околности које су, што ћете Ви вероватно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала Вам, добро, нећемо се бавити политиком, нисмо овде због политике и нећемо се тиме бавити, колико год је то могуће.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да се саслуша сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ путем видеоконференцијске везе

НАСТАВАК ДОКАЗНОГ ПОСТУПКА

САСЛУШАЊЕ СВЕДОКА ДРАГАНА ЂОКАНОВИЋА

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте као сведок дужни да говорите истину. Давање лажног исказа је кривично дело, запрећена је и казна затвора до пет година. Уколико сматрате да бисте се одговором на поједина питања изложили тешкој срамоти, знатној материјалној штети или кривичном гоњењу, нисте дужни да одговарате на поједина питања, која Вам буду постављена из ове суднице. Ја ћу Вас молити да прочитате наглас текст заклетве који се ту налази испред Вас. Изволите.

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Заклињем се да ћу о свему што пред судом будем питан, говорити само истину и да ништа од онога што ми је познато, нећу прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала. Још једном само да Вас упозорим на те псеудониме који се налазе испред Вас, да користите, уколико будете у ситуацији некој да их поменете.

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Да, да, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Сведок након што је положио заклетву, упозорен, опоменут, изјављује:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пред овим судом, Већем за ратне злочине Окружног суда у Београду, у току је поступак против Грујић Бранка, Поповић Бранка, Кораћ Ивана, Славковић Драгана, Филиповић Синише и Драгићевић Драгутина. Овим лицима ставља се на терет извршење кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из чл.142. КЗ СФРЈ, а према оптужници ту је обрађено неколико догађаја, који су се одиграли у периоду мај-јули 1992. године – присилно пресељење цивила из места Козлук, 26. јуна 1992. године, затим злочини у Дому културе Челопек и на местима Економија и Циглана, па да нам кажете укратко, прво да ли је Вама уопште познато нешто о овим догађајима, да ли сте у том периоду мај-јуни одлазили у Зворник, ако јесте, у ком својству, изволите. Можете мало само да нас уведете, евентуално у та Ваша нека овлашћења, али да не идемо превише уназад.

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: У Зворник сам дошао 11. јуна 1992. године као повереник Председништва Српске Републике Босне и Херцеговине, са циљем да организујем ратно повереништво у општини Зворник, а циљ тог ратног повереништва је био да у функцију вратим цивилне органе власти који су били изабрани на изборима 1990. године. Значи, ратно повереништво општине Зворник требало је да организује и одржи скупштину општине Зворник од одборника изабраних на изборима 1990. године, да изабере извршни одбор и

председника Скупштине општине. Републички повереник је био дужан да успостави ту везу између, у сарадњи са људима који су у том тренутку били на руководећим местима општине, а то су били кризни штабови, односно у случају Зворник, тај Кризни штаб се звао и Привремена влада, значи да успостави везу између Привремене владе и председништва, односно владе Српске Републике Босне и Херцеговине. Значи 11.06.1992. године сам дошао у Зворник, тада сам обавио прве разговоре са члановима Привремене владе, а онда сам, мислим 13.06. од њих добио предлоге људи који ће бити чланови ратног повереништва за општину Зворник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко су били ти људи, да ли сте Ви знали те људе када сте дошли 11.06., од раније неке људе?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: У републичком повереништву општине Зворник, који је потписао тадашњи председник Српске Републике Босне и Херцеговине Радован Караџић, били су Јован Мијатовић, Бранко Грујић, Томо Јашић и сведок «Н» (сведок је изговорио име и презиме овог заштићеног сведока) и наравно, републички повереник, односно у овом случају, ја, Драган Ђокановић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је предложио та персонална решења?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Чланови Привремене владе, Јово Мијатовић и.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има ли ту можда на списку некога ко има псеудоним случајно, хоћете да проверите, молим Вас, још једном.

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Да, на списку повереника је сведок под псеудонимом «Н».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И како кажете да је дошло до одређивања тих лица?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Значи Јован Ивановић, Јово Мијатовић, као председник Српске општине Зворник, предратни председник Српске општине Зворник, дали су предлог четворице људи у коме су били, значи у том предлогу су били Јован Ивановић, Јово Мијатовић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И овај «Н»?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Да и Тома Јашић, покојни Тома Јашић, у том предлогу није био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је овај предлог од 13.06., о томе говоримо?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Да, да, у том предлогу није био Бранко Грујић, међутим, пошто је Бранко Грујић био председник Српске демократске странке, односно Општинског одбора Српске демократске странке, а по одлуци о формирању ратног повереништва он је био дужан да буде у том општинском повереништву, онда је доктор Караџић уврстио Бранка Грујића, а у том општинском повереништву више није био Јован Ивановић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како је дошло до те промене?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Па, кажем, у одлуци о формирању ратног повереништва, речено је да општинско повереништво треба да буде сачињено од републичког повереника, од председника странке на власти у тој општини, у овом случају значи Српска демократска странка, то је био Бранко Грујић и тројица људи, угледних људи из тог краја, из рецимо кризних штабова или неки предлог од тих људи из кризног штаба, односно Привремене владе, неког од угледних грађана који у том тренутку живе на простору те општине, у овом случају Зворника, тако по том основу, предложен је био Тома Јашић, који није био политички активан, али је био предложен као виђенији човек у тој општини, да буде члан општинског повереништва.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А како је то пропуштено, Брано Грујић да буде предложен, ако се знало да треба да буде из СДС неко?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Јован Ивановић и Јово Мијатовић, који је био и народни посланик, направили су такав предлог. Ја нисам у то хтео да се мешам, у свим општинама где сам ја отишао, добио сам предлоге од локалних власти, а онда сам те предлоге предочио председнику Председништва Српске Републике Босне и Херцеговине, Радовану Караџићу и онда је он уврстио по том основу Бранка Грујића, по основу те одлуке о формирању ратних повереништава. Значи Бранко Грујић је био председник Општинског одбора Српске демократске странке и онда је увршћен накнадно у то ратно повереништво, а на списку се није нашао Јован Ивановић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И какву улогу је имало то тело, ратно повереништво?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Ратно повереништво је значи требало у једном краћем временском периоду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, на челу са Вама, да ли је тако?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Да, у једном краћем временском периоду да организује седницу Скупштине општине Зворник, од одборника који су били изабрани на демократским, првим демократским изборима у Босни и Херцеговини, 1990. године, а онда по сазивању тих одборника, односно конституисања скупштине, да се изабере извршни одбор и да се потврди мандат председнику или изабере нови председник Скупштине општине Зворник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се то догодило?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Ратно повереништво је завршило тај посао и мислим да је у августу месецу одржана Скупштина општине Зворник, на којој је изабран Бранко Грујић за председника општине, Скупштине општине Зворник и тиме се практично завршава мандат општинског повереништва за општину Зворник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било неких проблема у том успостављању општине?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Није било неких техничких проблема, било је једино неких политичких мимоилажења, јер сам ја по доласку у

Зворник приметио старе људе, колоне старијих људи који су напуштали Зворник и ишли преко Старог моста у правцу Малог Зворника. Онда сам их питао, зашто ти стари људи напуштају Зворник, рекли су ми да иду и они, јер су млађи напустили Зворник. Ради се о Муслиманима, Бошњацима. Онда сам их ја упозорио да то једноставно не може тако да се ради, да сам ја повереник и ратног председништва Српске Републике Босне и Херцеговине и представник њеног Устава, а по Уставу Српске Републике Босне и Херцеговине, сви грађани су једнаки по закону, према томе, у општини Зворник морају да буду, да живе њени становници и то да буду безбедни, јер српска власт, ја сам бар пошао са таквим упутствима са Пала, морала је да гарантује личну и имовинску безбедност свим грађанима на простору српских општина на том простору. Чак сам у једном тренутку дословце рекао – ако вам напуштају стари људи општину, остаћете потпуно без Бошњака, сутра када се рат заврши, а рат ће се завршити, сви ратови у историји су се завршили, могу вас сутра оптужити за геноцид, јер нећете имати Муслимана који нису били малобројни. То се тада није људима допало, па сам онда, додуше било је релативно мирно у тој комуникацији у Зворнику, о свему сам томе упознао Председништво Српске Републике Босне и Херцеговине, а онда сам на тој конституирајућој седници Скупштине општине Зворник доживео непријатности одборника који су ме прозивали због тог мог става и онда, иако нисам имао намеру да говорим на тој Скупштини, изашао сам и рекао да Српска Република Босна и Херцеговина је овде демократска држава, вишестраначка држава и да ја као неко ко није члан Српске демократске странке, који имам своја убеђења таква, једноставно видим своје место у таквом друштву и у таквој политици и да ја, једноставно, морам да изнесем своје мишљење, имам право на своје мишљење, а рат ће се сигурно завршити, а после рата ће се једноставно морати одговарати за оно што је почињено, одговарати за оно што се није учинило, а могло се учинити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: О којој то скупштини говорите, тој у августу или?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: То је та Скупштина у августу, то је прва, значи, конституирајућа Скупштина општине Зворник. У току рата је уствари она, десила се после свих тих збивања у Зворнику.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро то што сте раније говорили о томе, да сте им указивали да људи иду преко моста, то је било у јуну? Које то говорите, нисте нам рекли?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Не, то је била та друга половина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Којим људима то саопштавате, рекли сте само, ја сам њима говорио. Које то Ви говорите, иду људи преко моста, старији?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Да, по доласку са Пала, једноставно се мора проћи тим путем и види се тај Стари мост у Зворнику. Видео сам колоне старих људи, видео сам да су у питању стари људи, јер се

сећам добро једне старице која је ишла са штапом, дубоко погнута, видео сам да се ради о изузетно старијим људима. Ја сам им рекао, па ти људи не смеју да напуштају град, они морају да буду ту, њихова жеља никако није да напусте своје куће, ако стар човек жели нешто да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које то говорите, никако да нам кажете?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Говорим, рекао сам, људима из Привремене владе општине Зворник, значи у овом конкретном случају, ради се о Јови Мијатовићу, Јовану Ивановићу и Бранку Грујићу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта они кажу на то, зашто те жене иду?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: У том тренутку, у том тренутку, они су гледали врло, једноставно, не могу да кажем да су непријатно реаговали, видели су да сам ја у свему томе искрен, да имам најбољу намеру да их упозорим, међутим, после неких седам, осам месеци на једној Скупштини Српске Републике, тадашњи посланик Јован Мијатовић је искористио једно неслагање између доктора Караџића и мене и онда је рекао, шта хоће господин Ђокановић, он је рекао да ће оптужити целу једно општинско руководство за геноцид. Међутим, ја сам рекао, могу вас оптужити за геноцид, не ја, него они који се тим стварима баве, када се рат заврши, а рат ће се сигурно завршити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је та жена која иде преко моста и ти старији људи, једино сазнање Ваше везано за исељавање Муслимана из Зворника или имате још нека сазнања?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Па, ја сам, наравно, пошто сам ја некада радио у Зворнику.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тада када долазите.

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Ја сам у Зворнику радио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То сам хтела да Вас питам, да ли сте били раније, да ли познајете Зворник, места, села окол?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Да, да, ја сам у Зворнику радио као лекар, то је било моје прво радно место и доста људи у Зворнику сам ја лично познавао, тако да сам тих дана боравећи у Зворнику, обавио разговоре и са неколицином људи муслиманске националности. Сећам се разговора са госпођом Мином Пушкаревић, са госпођом Велидом Буљубашић, разговарао сам са Славком Драгутиновићем, разговарао сам са доктором Павлом Игњатовићем, педијатром. Они су ме упозорили да им је врло тешко, да једноставно и дању и ноћу Зворником харају неке групе наоружане, скоро увек пијане, да малтретирају људе. О свему томе сам ја говорио са руководством општине Зворник и рекао им да једноставно морају да се укључе у решавање тих проблема. Они су ме упознали са проблемом који су имали ту, као немају начелника Центра јавне безбедности, немају одговарајућег професионалца. Па и бригада Зворничка још увек није до краја конституисана. Међутим, ја сам њима рекао једноставно, она каква да је, колико год да је неорганизована или организована, она постоји и постоји вам резервни састав полиције, он је ту у хотелу

«Дрина» у Зворнику, ви једноставно морате увести ред у општини Зворник. То је била и тема састанка са доктором Радованом Караџићем и генералом Ратком Младићем последњег дана јуна 1992. године у Зворнику, на коме су били присутни повереници општине Зворник, али и повереници околних општина где сам ја, такође обавио тај посао именована повереника, значи Шеховићи, Власеница, Братунац и Скелани.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта се причало на том састанку, 30. јуна?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Па, људи из општине Зворник су изнели реалне проблеме које су имали са тим паравојним формацијама, упознали су председника, тадашњег председника Српске Републике Босне и Херцеговине доктора Караџића са непријатностима које су имали. Јован Ивановић је испричао како је Аркан шамарао у Малом Зворнику у хотелу «Језеро». Брано Грујић је причао како су га неки људи ухапсили и сада не могу тачно да се сетим, да ли у приземљу зграде или у подруму општинске зграде, био је чак и затворен и малтретиран, тако да сам ја после тог дана, ја мислим да је то био 30. јуни, сутрадан, 01. јула, одржао састанак са тим члановима општинског повереништва у општини Зворник на коме смо донели два закључка, а то је да тадашњу Привремену владу преименујемо у Извршни одбор општине Зворник до, која ће радити тај посао до конституирања Скупштине општине Зворник и именовања новог извршног одбора, а исто тако да упутимо, донели смо одлуку, закључак да упутимо допис министру унутрашњих послова Српске Републике Босне и Херцеговине, да помогне око решавања кадровског проблема у општини Зворник, а то је да се реши питање начелника Центра јавне безбедности Зворник, јер једноставно, они су се мени жалили, када кажем они, мислим на људе у Зворнику, на руководеће људе у Зворнику, да немају професионалца који би могао професионално да обавља посао начелника Центра Јавне безбедности Зворник, а генерал Младић је био ту исто на том састанку и донет је закључак да се све те паравојне формације или протерају из Зворника или да они људи који су из некаквог незнања ушли у те паравојне формације, да једноставно буду упућени у Зворничку бригаду и да се то све стави под контролу Војске Републике Српске, односно тадашње Српске Републике Босне и Херцеговине.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте упознали тадашњег начелника полиције, Маринка Василића, у јуну када сте дошли?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Ја сам њега видео, он је био тог 11.06. када сам ја ушао у Зворник, у зграду општине Зворник, Привремена влада је била на састанку и међу тим људима је био господин Василић. Међутим, колико ја знам, он није био иначе полицајац, бар су ми тако људи рекли, он је значи формално обављао тај посао, али он није могао да се носи са тежином тог посла и комплетног тог проблема, једноставно, врло, врло сложеног проблема у Зворнику.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који су то били проблеми?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Па, већ смо на почетку разговора говорили о исељавању становништва, прогону, а чуо сам од тих људи са којима сам разговарао у Зворнику да су се десила и одређена убиства у самом граду у Зворнику.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисмо причали о исељавањима и о прогонима, сем оне жене са штапом, преко моста. Да ли на то мислите или на нешто колективно, нешто друго?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: То је оно што сам ја првог дана по доласку у Зворник видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То сте видели, да, а шта сте причали о исељавањима и о прогонима, то нисмо још причали.

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Значи тог 11.06. сам ја дошао у општину Зворник и са људима разговарао из Привремене владе о мом задатку у општини Зворник и рекао им да ћу ја наставити даље пут у правцу Братунца, али када се вратим да ми припреме предлог имена за општинско повереништво. Е онда по доласку у Зворник из Братунца, када сам био у Братунцу и Скеланима, онда сам више упознао се са стварима које се и догађајима у Зворнику и онда смо о тим стварима, о тим догађајима у Зворнику разговарали у канцеларији председника Скупштине општине Зворник. То значи о исељавању људи, о неким убиствима за које сам ја чуо, међутим, нису ми тадашњи људи могли да кажу, тадашњи људи челни, значи у овом случају Јован Ивановић, Јово Мијатовић, Брано Грујић о именима и презименима у конкретним случајевима. Они су рекли да имају силне проблеме са паравојним формацијама, да они то не могу да контролишу и наравно, поново ми испричали ону причу о малтретирању које су доживљавали од тих паравојних група.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја опет нисам схватила, то о исељавањима, шта упорно покушавате да нам кажете, заиста не схватам.

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Хоћу да Вам кажем да је Зворник био празан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте сазнали?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Да у Зворнику није било Бошњака, да је било врло мало, значи, ја сам срео само неколицину жена, рекао сам за Минку Пушкаревић и за Велиду Буљубашић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хајмо на те жене и те људе, шта су Вам они рекли, ко је исељен, колико је људи исељено и из којих места, ако сте о томе причали?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: У том периоду када сам ја био у Зворнику, још је било, не знам тачно колико Бошњака, Муслимана у Дивичу и у Козлуку, али у принципу, у градском насељу Зворник било је можда десетина Муслимана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте сигурни да је у Дивичу било људи?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ми овде имамо податке од многобројних сведока да су 28. маја Дивичани исељени, жене и деца из места и да у месту није остало Муслимана, значи пре 11. јуна.

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Не, не, у Дивичу је било, у Дивичу је било у другој половини јуна људи, становника Дивича, међутим, ја не знам колико их је било, само знам да је тамо била једна војна формација која је једноставно контролисала Дивич и која исто тако није имала добру сарадњу са општинским руководством у Зворнику. Ради се о групи капетана Драгана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И да су били Муслимани у Дивичу?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. На која сте онда исељавања мислили, из града или одакле?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Из града, да, града и из околних места, али ја једноставно нисам знао тачно из којих места су отишли, али оно што је било очигледно, што је било видљиво да у Зворнику једноставно, у Зворнику у граду нема Муслимана, не рачунајући те појединце који су још остали, захваљујући можда неким личним везама са појединцима утицајним у Зворнику који су их могли да заштите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Ви сте рекли неки термин «прогон». Да ли сте Ви добили информацију да је неко изгнан из Зворника, односно да ли сте сазнали, на који начин су ти Муслимани отишли, да ли су они добровољно сви напустили или не?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Да Вам кажем, мени су ови челници општине Зворник рекли да су они организовали, једноставно, десетине аутобуса и да су становници Зворника, млађи отишли у правцу Суботице. То је информација коју сам ја чуо од општинских челника у Зворнику. Међутим, у разговору са људима у Зворнику, грађанима, чуо сам да једноставно то није истина, да је то можда један део истине, али да је значајан број Муслимана из Зворника морао да побегне на разне начине, да је био малтретиран од појединаца у Зворнику. Знам за случај доктора сведока «Л» (сведок је рекао име и презиме заштићеног сведока), који је једноставно морао да плаћа. Иначе, ради се о генералном директору Клиничког центра у Зворнику, једном од најугледнијих људи у том крају, чија је кћерка, узгред речено, била удата за Србина, и сада је, који је имао силне непријатности и једва извукао живу главу, мислим да сам чуо причу о десетинама хиљада марака да је платио за свој одлазак из Зворника. То су значи приче које сам ја чуо од становника Зворника, који су мене познавали од раније и који су ме дословце и замолили речима, докторе, помозите нам, ми нисмо више безбедни у Зворнику, нико нам не гарантује безбедност, не смемо да изађемо из града, ни дању ни ноћу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А нешто сте поменули нека убиства. На која сте убиства мислили?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Не знам, немам ја информацију о конкретним убиствима, људи су ипак у страху док су о томе говорили, говорили да су се дешавала одређена убиства, међутим, нисмо говорили о конкретним убиствима. У овом случају се говори о убиствима у самом граду Зворнику, значи то су приче грађана Зворника, становника градског насеља Зворник, који су знали за нека убиства својих суграђана, својих комшија.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате, где се налази Козлук?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Наравно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате шта је било са тим људима из Козлука, из тог села?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Не, знам само у том периоду када сам ја био, да су Бошњаци живели у Козлуку и да сам упозорио челне људе у Зворнику да се ни случајно не сме десити ниједно убиство у Козлуку, да сам ја једноставно о свему у Зворнику упознао председништво Српске Републике Босне и Херцеговине, да сам од њих добио пуну подршку за моју активност и да Козлучани морају да буду живи. Доктор Караџић, колико год то сада изгледало можда и невероватно, али он је у том, у тим данима, заиста имао такав став, да једноставно се морају сачувати грађани Српске Републике. Сећам се једне приче са једним човеком из Власенице коме је доктор Караџић предамном рекао, учините све да заштитите људе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, шта би са тим Козлучанима?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Колико се ја сада сећам, мислим да су они напустили Козлук, али да се није десило ниједно убиство у Козлуку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У нашој оптужници пише да су они присилно пресељени, из Козлука, сви, 1.822. Да ли Вам је нешто о томе познато?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Заиста не знам како, мислим да се ту ипак радило о договору, о мирном напуштању Козлучана, да је то разговарао њихов председник Месне заједнице са општинским челницима у Зворнику, мислим, овог момента не могу да се сетим, Браџика му је надимак, не знам презиме, Браџика је био председник Месне заједнице Козлук и да су ти људи отишли у договору. Али да Вам нешто кажем, мислим када се каже, отишли у договору, нико не иде у договору из својих кућа. Ипак су они, значи, морали да оду. Е сада, да ли је то увијено у такву форму да им је организован одлазак, то је друга прича, али нико добровољно не одлази из својих кућа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја лично сам мислила да ћемо од Вас као ратног повереника нешто конкретније чути. Овако су нам причали људи који нису били ни на каквој функцији. Да ли сте се Ви као ратни повереник распитивали, када сте Ви сазнали да су ти људи отишли?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Да Вам кажем, мој задатак је био да формирам општинско повереништво у Зворнику, да се одржи седница скупштине општине Зворник и тиме се завршавао мој посао у Зворнику. Ја сам тај посао завршио, о томе сам уредно поднео извештај

Председништву Српске Републике, а није био мој задатак да се бавим овим другим стварима. И још нешто што сам урадио мимо тих мојих, једноставно тих ратних задатака, је било да разговарам са министром унутрашњих послова, господином Станишићем, да он учини све да се тамо именује начелник Центра Јавне безбедности у Зворнику и да помогне тим општинским челницима и локалној полицији, да се једноставно заврши та тиранија тих паравојних група над грађанима Зворника и не могу да се сетим тачно дана, али знам да је Специјална јединица полиције Републике Српске, мислим у току лета, крајем лета, дошла и једноставно растерала те паравојне формације. Неке су појединце заробили, али више се не сећам имена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какву су ту тиранију вршили ти паравојници, шта сте Ви сазнали, шта су радили?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Ја сам знао само из разговора са људима у Зворнику и од општинских челника да су били малтретирани од тих припадника паравојних формација, али и од грађана, да једноставно нису смели да излазе из кућа, из својих станова, због тих полупијаних или тих пијаних људи који су стално ходали градом, пуцали, неартикулисано се понашали и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви као ратни повереник од 11. јуна, од тог првог доласка у Зворник па надаље, чули да су постојали неки логори у Зворнику, Дом културе Челопек, Економија, Циглана, да су неки Муслимани заточени?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Не, ја сам то тек касније о томе чуо и читао, то када су кренула сведочења људи у Хагу. У том периоду о томе нико ништа није проговорио, ни мени, у та два, три наврата моја у Зворник, ни на том заједничком састанку на коме су били присутни генерал Младић и Радован Караџић. Не знам шта су о томе знали челни људи у Зворнику, али на том састанку једноставно о тим злочинима нико није проговорио ниједну једину реч.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли сте Ви као ратни повереник знали да на територији Босне и Херцеговине у пролеће 1992. године има негде неких објеката где су заточени грађани друге националности од оне која држи власт?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И када сте сазнали да су ипак били ти логори?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Па, неколико година после тога, када су једноставно кренула суђења, мислим да је то већ био и завршетак рата, када је кренуло суђење за ратне злочине у Хагу, када је то све постало, на неки начин, и доступно јавности.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви саслушавани у Хагу?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то у предмету «Крајишник» можда?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Да, да, то је било у предмету «Крајишник», јер постоји стенограм са једне скупштине Српске Републике на којој сам ја управо говорио о овим проблемима о којима сада причам. Рекао сам да све што је настало од Српске Републике Босне и Херцеговине, почива на резултату плебицита српског народа који се 1991. године изјаснио да жели да остане у Југославији и позвао све друге грађане, без обзира на националност и вероисповест, да остану са Србима. Значи, све што се дешавало отпочетка рата и после рата, није било уз подршку српског народа, значи није било уз подршку Устава Српске Републике Босне и Херцеговине, није било уз подршку руководства Српске Републике Босне и Херцеговине. Дешавало се, једноставно се десило, ја тада стварно нисам ни знао да се то тако масовно дешавало на територији тадашње целе Републике, Српске Републике Босне и Херцеговине, али очигледно да је некакав систем постојао у свему томе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта да се дешавало?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Да су се дешавали и прогони и масовна убиства и ти логори, није било, чини ми се, општине више ниједне у којој није био некакав затвор у коме су били Бошњаци неки или логори.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, после када сазнадосте за те логоре, да ли сте сазнали, ко је те логоре формирао, ко је одлучивао да се ти људи држе?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: На тој Скупштини Српске Републике Босне и Херцеговине где је било говора о ратним злочинима и где сам ја говорио и тада се једноставно сукобио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је то било?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: То је био почетак 1993. године. Ја сам поднео оставку на чланство у Влади и отишао тада из руководства са Пала, јер једноставно ја више као појединац и као функционер, ништа нисам могао да учиним, поднео сам оставку и тиме се завршила моја та политичка сарадња са челним људима Српске Републике Босне и Херцеговине.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, на моје питање нема одговора, да ли је тако?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не? Добро. Овде у Вашој изјави хашким истражитељима коју сте давали у току 2003. године, стоји да је у неком говору од 24. марта 1992. године Крајишник предлагао да се започне са етничким раздвајањем и присилним пресељењем људи са једног подручја на друго. Какав је то био говор?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: То није моја изјава, него то је документ који су предочили из Тужилаштва у Хагу, који је био веродостојан документ, тако да сам ја потврдио истинитост тог

документа, значи то је био стенограм са једне од скупштина Српске Републике Босне и Херцеговине.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: На којој сам ја био присутан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, да ли сте чули нешто да се то реализује касније, та идеја?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Па, када човек посматра са ове дистанце и види шта се све дешавало, онда очигледно да је систем постојао, као што малопре рекох. Међутим, ја тада нисам био задужен да се бавим тим пословима, после формирања општинских повереништава у тим општинама источне Босне и Херцеговине, формирало се повереништво у Сарајеву, а онда сам касније постао члан Владе Српске Републике, био сам министар за питања бораца и жртава рата. Имао сам пуно посла, јер сам био први министар који је морао да ради на пословима конституисања и министарства и општинских секретаријата и прављењу спискова и погинулих и рањених, тако да од тих послова једноставно више нисам могао ни са чим другим да се бавим, али знао сам шта се у принципу дешава на терену, не конкретно, али где год одем, видим да нема Бошњака, значи нешто се дешава, чујем за злочине у Бијељини, чуо сам за злочине у Брчком и онда сам као министар за цивилне жртве рата, једноставно пожуривао скупштину да усвоји Закон о заштити цивилних жртава рата, значи да на тај начин евидентирам све грађане Српске Републике Босне и Херцеговине који су или живи ту, или живе или живели до одређене непријатне, трагичне ствари у току тог рата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, када сте постали министар за те цивилне жртве рата, утврдисте ли колико је било тих жртава у Зворнику у пролеће 1992. године?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Е оно што сам ја могао да урадим, то је да под тим притиском те функције издејствујем да предлог Закона о заштити цивилних жртава рата прође ту правну процедуру, значи да од преднацрта постане једноставно закон. Међутим, када је дошло време да се тај закон спроведе у дело, ја више нисам био министар за питање бораца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, мислила сам на утврђење чињеница, да ли сте тада добили информације као министар за та питања, да ли је било цивилних жртава или не?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Сада сам Вам рекао, значи то је био период када смо доносили Закон о заштити цивилних жртава рата, значи ја нисам могао да радим на пословима или доношењу закона, припреме за доношење закона и усвајања закона и да на терену истражујем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисам мислила Ви лично сигурно да идете да истражујете, него неки људи Вама подређени у Министарству? Да ли је било посла на томе?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: У Министарству у том који сам ја конституисао, једноставно имали смо по Правилнику о систематизацији радних места одељење које је требало да се бави цивилним жртвама рата. Међутим, то одељење није формирано, зато што сам ја отишао из Владе у том периоду када је Закон о заштити цивилних жртава рата усвојен, али није био објављен у «Службеном гласнику Српске Републике» и није ступио био на снагу када сам ја отишао из власти.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта можете да нам кажете о формирању кризних штабова? Нешто сте се и о томе изјашњавали у пролеће 1992., на овим општинама?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Кризне штабове је формирала Српска демократска странка. Ја нисам био члан Српске демократске странке, једноставно нисам у то улазио. У том формирању кризних штабова, ја сам живео у својој општини, у Сарајеву, у Новом Сарајеву, радио сам ту као лекар, тако да ја сам једноставно био затечен као грађанин формирањем Кризног штаба на територији моје општине.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, када сте постали овај државни повереник и касније ратни повереник за општину и кажете, тамо затичете Привремену владу. Да ли је то било уобичајено као у Зворнику или?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: У свим општинама су постојали кризни штабови. Када сам ја дошао на Пале из Београда, била је у некаквој процедури одлука о формирању ратних председништава по општинама Српске Републике. На ту тему сам разговарао са доктором Караџићем, господином Крајишником, Кољевићем, Биљаном Плавшић и предложио им да једноставно ратна председништва нису добро решење, јер ће само кризни штабови да буду преименовани у ратна председништва, да Председништво Српске Републике неће имати опет одговарајућу комуникацију са тим кризним штабовима, односно са тим ратним председништвима и они су заиста мене послушали. Ја сам направио један текст који је био нацрт те одлуке о формирању ратних повереништава. Караџић и ја смо те вечери, то је био 09. увече, 09. јуни, још једном порадили на том тексту и 10. јуна ујутру, једноставно та одлука о формирању ратних повереништава је била потписана и могла је да се спроводи у дело. Нешто више о раду кризних штабова по терену, заиста не знам. Ја сам у том периоду био у Београду, јер сам почетком, крајем 1991. године и почетком 1992. године био председник Координационог тела Конвенције о Југославији, тако да сам имао послова око тих састанака у Савезној скупштини, а касније сам добио и позив из бројних амбасада да, од амбасадора који су желели да са мном разговарају, међутим, биле су већ у неко доба те мере и сукоби са западним земљама које су почеле да повлаче амбасадоре, тако сам био у неколицини амбасада и разговарао, али не у свим, као што је било предвиђено.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли Ви знате да су у неким општинама постојала та ратна председништва у том периоду?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Та одлука никада није ступила, никада није ступила на снагу, значи пре ратних повереништава, у општинама су биле само, били су кризни штабови. Врло је могуће, да у једној, две, три општине до којих је могла да дође та информација са Пала, значи путем телефона, јер тада у том периоду се није могло ни комуницирати са општинама, можда знајући за рад на тој одлуци о формирању ратних председништава, можда су неки се и хтели одмах преименовати у ратна председништва. Међутим, та одлука никада није ступила на снагу, никада није заживела.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, каква су овлашћења имала та ратна повереништва, какви су то били органи, цивилни, цивилно-војни, војни, какви?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: То су били цивилни органи који су значи требали да обаве тај цивилни део посла – формирање скупштина општина и да се у функцију врате цивилни органи власти, значи наш став политички са Пала је био да у свим општинама Српске Републике Босне и Херцеговине постоје људи од народа изабраних, да им се овери мандат поново у току рата, тако да знамо, ко је одговоран од тих људи на терену и рачунајући на те ставове Председништва Српске Републике Босне и Херцеговине ја сам и предложио да се Привремена влада у Зворнику, на састанку 01.07.1992. године, у комплетном саставу преименује у Извршни одбор, значи осим ратног повереништва које функционише, враћамо у функцију Извршни одбор, шаљемо закључак Министарству унутрашњих послова да се именује начелник Центра Јавне безбедности општине Зворник, а онда повереништво наставља даље послове у току јула месеца на конституисању седнице Скупштине општине Зворник. Е онда је тада на тој седници Скупштине општине изабран председник општине и онда је накнадно изабран Извршни одбор, ја се више тога не сећам, тамо више нисам био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да се вратимо на ово што нас интересује. Претпостављам да пошто сада кажете да је Ваша идеја била да Привремена влада се преименује у Извршни одбор, шта сазнајете о активностима и о надлежностима Привремене владе, када њу преформирате у Извршни одбор, шта ради Привремена влада, какав је то орган?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: То је у принципу као општинска извршна власт у којој је било осам чланова. Брано Грујић је био именован за председника тог Извршног одбора, а у Извршном одбору су били још неки чланови, као што је, био је секретар, колико се сећам, општине Ристо Вуковић, секретар те Владе Радић Стево, министар за одбрану, односно задужен за тај Секретаријат је био Стеван Ивановић, била су двојица Славко и Томо Симић, мислим и био је Славољуб Томашевић, а Брано Грујић је био представник те власти за малу привреду, а онда и као утицајан политичар у општини Зворник, био је

изабран и за председника тог, значи од раније Привремене владе, па је постао и председник Извршног одбора у општини Зворник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам је познато нешто о учешћу неких војних лица или војних органа у Привременој влади или полицији?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: У току рада Привремене владе, ја не знам какву су они имали сарадњу са том полицијом, мобилисаном полицијом. Ја знам само када сам као повереник дошао у Зворник, да је хотел «Дрина» у центру Зворника био пун резервног састава полиције. Мислим да сам тих дана, овај, упознао и човека који је био на челу Зворничке бригаде, ради се о једном потпуковнику или пуковнику који је касније отишао у Македонију, не могу да се сетим имена. Са њим сам разговарао исто на тему шта је потребно Зворничкој бригади, јер оно што је било у мојој надлежности, значи да урадим део посла на повезивању и локалних и војних тих бригада са центром на Палама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево, ја ћу Вам сада предочити једну одлуку од 20. маја 1992. године, коју је донела Привремена влада Српске општине Зворник. Каже, одлука о реорганизацији и формирању органа Привремене владе Српске општине Зворник, па каже, формирају се органи Привремене владе, Ратни секретаријат и Ратни штаб. Па, каже, Ратни секретаријат Привремене владе чине: Бранко Грујић, Стево Радић, сведок «Н», Славко Савић и Драго Шакотић, а онда каже, Ратни штаб чине: Бранко Грујић, Марко Павловић, Драган Обреновић, Милош Пантелић и Стеван Ивановић. Органи Привремене владе заседаће свакодневно, разматрати питања из своје надлежности и предлагати Привременој влади доношење одговарајућих одлука, закључака и наредби, а одлуке, закључке и наредбе доносиће Привремена влада. У потпису – председник Привремене владе, Бранко Грујић, 20. маја 1992. године. Да ли Вам је познато нешто о формирању ова два органа Привремене владе 20. маја, да ли сте упознати са тим?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Не, не, по мом доласку у Зворник, ја се нисам бавио том генезом настајања Привремене владе. То није ни био мој задатак, једноставно нисам се ни интересовао за то. Значи, ја сам имао задатак да формирам ратно повереништво и да обавим консултације са људима из кризног штаба, односно у Зворнику Привремене владе о именовању ратних повереништава, тако да о тим пословима Привремене владе ми нисмо никада разговарали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није Вам познато да је Привремена влада имала неке и војне неке послове?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какав је био однос повереништва овог горе републичког са локалним повереништвима? Да ли је то био добар однос или је то било неких сукоба?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Па, после, у принципу, они су мене, када кажем они, увек говорим у овом случају о зворничком руководству, по доласку у Зворник 11. јуна, примили срдечно, они су мене познавали од раније као лекара, познавали су ме од раније из политике и врло коректно су ме примили и разговарали смо крајње добронамерно, до те моје приче о напуштању тих старих људи које сам ја видео тог дана када сам долазио у Зворник преко моста, јер ја сам њих упозорио на то да старији људи се не плаше рата, они једноставно желе да умру у својим кућама, то је велика срамота за Зворник и дословце сам им рекао, Зворник представља врата Српске Републике, ту долазе страни новинари, оно што виде, прво виде то. Ако је таква слика у Зворнику, онда ће таква слика да оде у светску јавност. Старији људи ако, морају да једноставно доживе пуну пажњу од челника у Зворнику. Једноставно, после те моје приче то наше, да тако назовем, пријатељство од раније почело је да хладни, једноставно више ту пријатељства није било и ја сам доласком на Пале, о томе и причао са доктором Караџићем и рекао да на том заједничком састанку у Зворнику који је исто тако организован, јер сам ја желео да најутицајнији људи у Српској Републици дођу на тај састанак, желео сам да их упознам са челним људима у тим општинама источне Босне и Херцеговине, односно Републике Српске, да се тамо дешава нешто што је мени крајње сумњиво, да се тамо дешава нешто што није политика српског народа из 1990. и 1991. године и да, тада сам рекао, пошто смо доктор Караџић и ја били и колеге и добри пријатељи, упозорио га да једноставно итекако поведе рачуна о свакој изговореној речи на том састанку, јер ја мислим да ће се о томе итекако причати по завршетку рата. Он је заиста послушао, на тај састанак у Зворнику, донео је један диктафон на коме је било све снимљено шта је он говорио. Није се значи причало о ратним злочинима, али се причало о свим другим проблемима у Зворнику и ту су челни људи из Зворника потенцирали те проблеме које су они имали са тим паравојним формацијама. Онда сам их ја на том састанку упозорио, мислим да сам дошао тада у сукоб са човеком који је мени на почетку састанка представљен као Павловић, где сам га упозорио да он се заустави у својој причи, да једноставно постоје ту челни људи који одговарају народу и после избора и за ово ратно време, да морају да кажу шта се збива, ко су те паравојне формације, ко су ти људи у тим паравојним формацијама, они су сви по надимцима, а челни људи општине Зворник су изабрани на изборима, они имају своја имена и презимена. Када се рат заврши, неко ће питати шта се ту дешавало. Они ће бити одговорни за такво стање. Једноставно, није ми се допадало то што су на том састанку причали само о личним проблемима са паравојним формацијама, а имали су на располагању и Зворничку бригаду, имали су на располагању пун хотел полиције, а нису били у стању да заврше тај посао са паравојним формацијама. Тек значи српска полиција,

Специјална јединица полиције је ушла у Зворник и растерала те паравојне формације, али када се најалост издешавало све оно што се ружно десило у Зворнику, што се трагично десило у Зворнику, сви ти прогони, убиства, све оно што ми сада знамо шта се десило у Зворнику.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се то знало тада?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта би онда они тражили ако се то није знало, шта би тражили они?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Нисмо ми знали на Палама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ви нисте знали?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Не знам да ли су знали челни људи у Зворнику, просто не могу да верујем да нису знали, они су из свих тих места у околини Зворника, они се међусобно сви познају. Не може се то дешавати, а да они не знају за такве случајеве, али нису ни мене упознали, ни доктора Караџића, ни генерала Младића на том заједничком састанку. Једноставно, о тим стварима уопште нису разговарали, нити су причали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можда Ви нисте питали, па они ко веле, немају шта да причају, можда их нисте питали.

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Истина, нисам их ја питао, није ни мој задатак ту био да питам, када је био председник Српске Републике и када је био генерал, начелник војске Републике Српске, можда су их они требали да питају, јер на ту тему нико није говорио, ни Караџић, ни Младић, а ни челни људи у Зворнику.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Они су, кажете, причали само о томе да их је Аркан ишамарао и да је овај ставио овог у подрум, да ли је тако?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Па, они су причали о томе, како их је Аркан шамарао, како.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то је било 05. априла, али то је сада јуни, ми говоримо о јуну?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Али о томе се причало на том састанку, значи о континуитету тих непријатности са тим људима из паравојних формација. Сећам се да је Брано Грујић говорио о проблемима које има са јединицом капетана Драгана у Дивичу, причао је значи о томе да је једноставно затваран у згради општине, да је малтретиран, међутим, није друге ствари причао. Не могу да верујем да он није знао шта се збива на терену.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Поменули сте неког Павловића. Ко је тај човек?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Ја не знам о коме се ради, запамтио сам му презиме, због тог састанка заједничког, на коме је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На ком сте га састанку упознали?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Он је дошао непозван на тај састанак општинских повереника из општина Скелани, Братунац, Зворник,

Власеница и Шековићи, значи он није био ни у једном од тих повереништава, а био је присутан на том састанку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где се одвија састанак, у?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Састанак се одвија у згради Скупштине општине Зворник, односно то је део зграде који сада припада полицији зворничкој.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А када, тог јуна?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: То је 30., мислим да је тачно 30. јуни 1992. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то када су ту и Караџић и Младић?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како он долази, непозван и да ли се представља нешто?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Био је на том састанку непозван, али је више пута узимао речи и дискутовао, вероватно Караџић није ни знао да ли је он повереник или није повереник, али ја јесам знао да он није повереник и онда сам га упозорио да он нема уопште право да о томе, да говори на том састанку, јер није повереник, не знам ни по ком основу је на том састанку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се представио ко је?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Према томе, нисам ни знао, мислим да ја тада нисам ни знао како се он презива, међутим, касније сам ја питао те људе из Зворника о коме се ради, онда су они мени рекли да је то, ето, мислим Марко Павловић. Ја мислим да он има два имена и презимена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, ко је он, коју је функцију имао 30. јуна у Зворнику, када је дошао непозван?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Он у том тренутку у Зворнику није имао никакву функцију, значи није био члан повереништва, а није био на списку чланова Привремене владе у Зворнику. Али сам ја приметио да је он био изузетно, изузетно утицајан у Зворнику, чак да су га ови људи из Зворника практично и слушали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како сте приметили да је утицајан?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Па, то је један општи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је дискутовао?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Један мој дојам, када сам видео како он разговара са Бранком Грујићем, да ту, једноставно, није једна нормална релација челног човека општине Зворник и неког грађанина који је не знам са које стране уопште дошао у Зворник. Приметио сам да ту има некаква чвршћа релација, чак у једном тренутку и наредбодавна, у тону приче, како је господин Павловић причао са Бранком Грујићем. Ја нисам, ја не знам ни сада о коме се ради, ко је он, одакле је дошао,

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је тај човек био у униформи или у цивилу?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Он је био у униформи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је имао неки чин?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Мислим да се он представљао као мајор, али ја се не сећам да ли је имао неку ознаку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А чију униформу је имао, које војске?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Е да Вам кажем нешто, те шаролике униформе, маскирне, ја не знам стварно, коју је, не сећам се коју је униформу имао, само знам да је то била маскирна униформа и да се он представљао као мајор Павловић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А о чему је он то дискутовао, да ли се сећате?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Па, он је, како сам ја доживео тај састанак, по сваку цену желео да успостави неку релацију са Караџићем и са Младићем, да они њега запамте, да, он је величао своју улогу ту у Зворнику, у ослобађању Зворника. Каква је његова улога била и шта је он све ту радио, ја не знам, али то је мој утисак са тог састанка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте овде у овој изјави Вашој код истражитеља – када сам стигао у Зворник, схватио сам да је град готово празан. Срби су ми рекли да су се догодиле многе лоше ствари. Знао сам да је дошло до ратних злочина и упозорио сам руководство. Рекао сам Јови Мијатовићу, претпостављам да би овде требало да буде сведоку «Н», Јови Ивановићу, да је рат почео, да ће се једног дана завршити, да све конвенције о ратним злочинима важе, да пазе шта раде, јер сутра могу бити оптужени за ратне злочине. О томе сам говорио и на првој седници општинске Скупштине. У то време још увек је било нешто Муслимана у Дивичу и Козлуку. Е сада, Ви кажете овде, знао сам да је дошло до ратних злочина. Касније објашњавате, те старе жене у муслиманској одећи. На које сте то мислили ратне злочине, пошто те жене прелазе мост?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Ја сам чуо од људи да, од грађана Зворника да су у граду убијани цивили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У ком периоду, тада када сте Ви дошли или раније?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: И у периоду, пре мог доласка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пре доласка?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Пре мог доласка, да. Чак сам чуо од једног мог колеге да је мајка једног од председника општине у Зворнику, господина Камшалића, једна врло угледна старија госпођа, била истерана из стана, да је ноћи проводила по стубиштима, по степеницама, иако у дубокој старости и изнемогла, значи морала је да спава испод степеница, јер је била истерана из властитог стана. Онда су ми људи причали, рецимо господин Јашић Томо који је и био предложен у повереништво, рекао је, да он сада сматра да су на реду Срби који имају рођачке везе са Муслиманима. Он је имао, његова кћерка мислим да је удата за Муслимана, па је по том основу већ у страху да и његова породица не буде деложирана и протерана из

Зворника. Значи, једноставно то је један след догађаја. Прво су протерани или отишли, по мом мишљењу, ти су људи протерани, јер нико неће својевољно да напусти своју кућу и своје огњиште, значи они су морали да напусте Зворник. Онда они старији људи које сам ја видео да прелазе преко моста, то су они последњи грађани Зворника који су, једноставно, изгубили сваку наду да могу нормално да живе у Зворнику и они су напуштали тај Зворник. То је за мене и као грађанина и као лекара који је ту радио, врло погодило. Погодило ме је и као неког ко се бави политиком. Ја сам о томе говорио врло исцрпно са доктором Кољевићем, са госпођом Плавшић. Доктор Кољевић је то схватао, а госпођа Плавшић је у почетку била, чак је непријатно прихватила тај, то моје виђење ситуације на терену, а онда касније када се ујела, када сам је ја послао да оде у Ново Сарајево да види неког Батка који доле чини злочине по Грбавици, онда је схватила шта се стварно збива на терену, где ми представљамо ту власт.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И добро, када је дошла та, крајем јула та специјална полиција са Пала, да ли сте сазнали кога су ухапсили, колико људи, због чега, шта им је стављено на терет? Да ли сте добијали на Палама неку информацију?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Ја не знам, ја не знам ко је све ухапшен, знам да тада у штампи је писало да је постојала група «Жуте осе» и да су ухапшена та двојица браће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Због чега?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Због каквих дела или недеља?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Па, они су, практично, преузели били, они су владали Зворником, не као изабрани људи, али као војна сила у граду су владали. Били су неприкосновени, једноставно грађани су их се плашили, плашили су се општински челници, плашили су се тих људи, а кап која је прелила чашу је када је министар информисања тадашње Владе Српске Републике Велибор Остојић, на прелазу код Каракаја, је једноставно истеран из свог возила и од стране тог човека натеран да пасе траву, дословце рекао му је «лези и паси траву». Ја мислим да је то једноставно свима на Палама показало шта се заиста дешава у Зворнику и онда је та специјална јединица напоскон отишла у Зворник и завршила тај посао и онда је специјална јединица полиције Републике Српске ушла у Зворник и настанила се у хотелу «Дрина» у Зворнику, практично до краја рата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви сазнали, да ли је осим те паше траве, било нешто теже због чега су они дошли, нешто озбиљније као разлог за долазак толике јединице?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Да Вам кажем нешто, о неким конкретним ратним злочинима тада се није причало, међутим, ја сам врло често говорио о ратним злочинима на терену, значи, иако нисам знао појединачно шта се збива, нисам имао те прецизне податке о

појединцима, једноставно било је врло видљиво да се дешавају ратни злочини и онда, мислим да је и власт морала да предузме нешто, поготову, сећам се исто из тог периода разговора са покојним Кољевићем где смо говорили о томе да светска штампа пише о злочинима у Српској Републици Босни и Херцеговини, да увелико пишу о тим логорима у Крајини, о прогонима у Бијељини, о злогласном затвору у Брчком, о убијању и клању цивила на мосту у Вишеграду. Чак су већ тада почела да излазе имена појединаца који су то радили, неки Лукићи у Вишеграду, па неки Адолф у Брчком, па онда те «Жуте осе» у Зворнику, једноставно, више се то није могло гурати као тепих, било је исувише видљиво и шта се десило на терену, а и причало се, не само што су српски медији о томе писали, него смо и ми почели да причамо на Палама о свему томе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли можемо мало да се сузимо на Зворник, шта се ту причало за Зворник, шта се ту догађа од тих злочина, шта пишу новине о тим злочинима?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: О Зворнику сам ипак ја највише говорио, а имам осећај да би се та моја иницијатива да се у Зворнику једноставно разреши проблем на прави начин, господин Крајишник је прогуроо тадашњег народног посланика Јована Мијатовића, који је изгубио те локалне изборе за председника општине са Браном Грујићем, значи на тој првој конституирајућој седници за председника Скупштине општине Зворник били су кандидати тадашњи народни посланик Јово Мијатовић и председник Општинског одбора СДС Бранко Грујић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То у августу?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Јово Мијатовић је изгубио те, те изборе. Онда га Крајишник повлачи у неку скупштинску комисију на Палама и он тада ради, у принципу, против мене, чини све да та моја прича се заустави. Он постаје препрека ка мојим иницијативама према Караџићу и према Крајишнику. Ја сам тада већ имао добре релације и политичке и пријатељске и људске са Кољевићем и са Плавшићком, који су схватили тежину тог проблема и били су спремни да се ухвате у коштац са тим проблемима. Међутим, стварну власт су имали ипак тада Караџић и Крајишник, а код њих није постојала енергија да се то питање потпуно реши.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хајмо сада, шта сте Ви конкретно Караџића и Крајишника информисали о Зворнику, да би они имали информацију па да ступе у решавање, шта сте им рекли?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Ја сам им рекао да сам ја тамо радио као лекар, да има десетине и десетине људи које ја познајем Муслимана лично, знам им имена и презимена тих људи, нема ту, када питам Србе, јер они су живели у једној градској заједници то локално становништво, и Срби и Муслимани, они су се пазили, комшије, ја сам једноставно сведок тог финог времена заједничког живљења у

Зворнику и ти људи Срби који су причали са носталгијом и са жаљењем о својим комшијама којих више нема, за чију судбину нису знали, ни где су ти људи уопште, да ли су успели негде да сачувају живу главу или су негде убијени или, једноставно, грађани то нису знали. Значи, оно о чему сам ја говорио, говорио сам да нема тих људи у Зворнику које ја лично познајем, да нема мојих пријатеља које ја познајем. Према томе, не можемо ми да дижемо руке од Зворника, када знамо да све у нашој српској политици почива на плебициту Срба, а Срби су рекли да желе да остану у држави заједно са свим другим грађанима. Значи, никоме нису дали «зелено светло» ни за каква етничка чишћења, ни за какве ратне злочине. Значи, нема никаквог упоришта, ми смо Устав Српске Републике Босне и Херцеговине дословце преписали, пет, шест чланова из међународних повеља Женевске конвенције преписали их дословце. Ја сам био у Скупштини када смо позвали професора Гашу Мијановића да пише нацрт. Значи, били смо Караџић, Кољевић, Крајишник, ја и професор Мијановић, тако је кренула иницијатива о писању Уставу Српске Републике Босне и Херцеговине и преписали смо, значи, неколико чланова из међународних повеља. Имамо их у Уставу, имамо Скупштину, имамо полицију, имамо војску, имамо власт, а не желимо то да испоштујемо. Мислим, то је био разлог због кога ја нисам могао никако више остати у тој власти. Једноставно, нису желели да се тај проблем реши.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко, ко није желео?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Дозвољено је да тај народ оде, мислим, ја не могу ни сада као грађанин, као политичар да прихватим да људи добровољно одлазе. Ја могу да, ја сам о томе говорио и у Хагу, боље што су отишли, него што су изгубили главе, опет је жива глава остала на рамену, иако је и то на неки начин ратни злочин, али су бар људи преживели и могу и да се врате када се рат заврши. Дејтонски устав је обезбедио људима да се могу вратити, нажалост, што се то не дешава, то је друга прича, али жив човек може да се врати, али велики број људи, нема их, нема их, десетине људи које сам ја познавао у Зворнику, Муслимана, нема их нигде. Једноставно када неког видим познатог, питам за те људе, не знају, значи да их нема, нису живи више, убијени су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви чули да су постојали неки ратни заробљеници ту у Зворнику у јуну месецу?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Мене је то, када о томе говоримо, значи, ти људи из општине Зворник никада нису ниједног момента, ниједан од њих није рекао да има један Бошњак негде затворен. Они су значи мене упознавали са тим да су они били затварани од људи из паравојних група, а не да су грађани које су они морали да заштите, били затварани и малтретирани. Ми сада све знамо, на крају, комплетна јавност зна шта се дешавало и у Челолеку и у Бијелом Потоку и ту по Дивичу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте сазнали о Челопеку, нисмо дотле дошли или можда ја нисам пратила и када сте сазнали?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Не, рекао сам на почетку о свим тим конкретним збивањима и ратним злочинима, а сазнао сам када су кренула суђења у Хагу, када је то већ постало доступно грађанима, јер оног момента када сам ја отишао из власти, ја више нисам имао никаквих шанси да дођем до некакве релевантне информације. Значи, касније када је кренуло суђење у Хагу, када су новинари о томе почели да пишу, онда сам, наравно и ја сазнао шта се све десило у том периоду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта сте сазнали за Дом културе Челопек?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Па, ето сазнао сам то да је један од тих, од те браће ушао у Челопек.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какав је то затвор, ко је ту био, шта сте сазнали?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: И да је из аутоматске пушке побио десетину људи, онако из чиста мира, значи из своје обести, ушао је и пуцао у масу људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте сазнали, одакле затвор у Дому културе, да ли је то нека уобичајена појава или не?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Па, кажем сазнао сам о томе после рата, да је тај Дом културе у Челопеку био практично затвор. Ја то тада нисам знао. Знао сам за ту зграду да постоји у Челопеку, јер сам ја као лекар ишао из Зворника и у Козлук да радим, шест месеци сам радио као млад лекар у Козлуку, тако да ја знам тај пут од Зворника према Козлуку и знам за тај Челопек, значи да сам ја у том периоду знао да то постоји, ја бих тамо отишао. Ја знам тачно где се налази Челопек, знам тачно где се налази тај Дом културе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А каква је била комуникација Зворника са Палама у периоду мај-јуни? Да ли је постојала комуникација?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: У том периоду када сам ја дошао у Зворник, половином јуна, могло се доћи само преко, пут значи Соколац- Хан Пијесак-Власеница-Шековићи и Пале, преко Цапарда. Није се могло доћи путем преко Коњевић Поља, ући у Зворник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, овим другим је могло?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било телефонских веза?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: У почетку није било телефонских веза, онда касније су релативно брзо су успостављане те телефонске линије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е сада, шта мислите, почетак а шта касније, на шта мислите?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Па, почетак конституисања српског председништва, Ратног председништва Српске Републике, то значи тај период крај маја, почетак јуна, није било телефонских веза са тим општинама, ни источног дела, ни Крајине. Постојала је само директна

комуникација са људима Пала, Сокоца, Хан Пијеска, а знам да су долазили људи из Фоче на Пале.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је из Зворника неки званичник долазио на Пале из Зворника?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Не. Први човек који је успоставио комуникацију са људима у Зворнику сам био ја. Значи, отишао сам са Пала, дошао у Зворник и онда је кренула та веза између руководства у Зворнику и руководства на Палама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте нешто поменули, тамо сте им нешто рекли, имате бригаду, имате пуно резервне полиције. Кома сте то рекли и због чега?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Па, рекао сам тим људима у Зворнику, значи и тим члановима Привремене владе и тог ратног повереништва, да ја не могу никако да прихватим чињеницу да њих неки појединци малтретирају, затварају, а они имају на располагању Зворничку бригаду, имају на располагању резервни састав полиције, пун хотел полиције, наоружаних људи. Не могу да верујем да нису били у стању да се разрачунају са тим криминалцима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта кажу они за ту полицију и за ту бригаду?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Ма, у том периоду Вам је било тако некакво мишљење где ће Србин на Србина, све се то свело под ту паролу, неће Срби на Србина, а не где ће власт и полиција на криминалца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево, Ви сте поменули овог Стеву Радића, кога смо ми саслушали овде као сведока, па и он Вас помиње, каже, било је захтева да се почне, каже, са Пала је било захтева да почну са радом скупштина и ти цивилни органи и у неколико наврата, каже, долазио је доктор Ђокановић, председник и инсистирао да се закаже скупштина. Да ли је ту било проблема, да ли сте наилазили ту на неки отпор или је то ишло глатко?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Ишло је прилично глатко, тај технички посао око организације скупштине, значи преименовања Привремене владе, Извршни одбор, органи Скупштине општине. Значи, ту није било никаквих проблема. Само су се почели јављати проблеми на тој интерперсоналној релацији између мене и тих појединаца општине Зворник, који једноставно више нису имали у мене такво поверење као што су имали пре, првог дана мог доласка. Мислим да им та моја прича није одговарала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли Ви као ратни повереник значи у то време човек ипак на некој функцији саветника и државног повереника, можете да нам кажете нешто о односу полиције, војске, територијалне одбране са тим извршним органима власти, значи, са Привременом владом или Кризним штабом, у зависности од тога у којој општини се како звало? Ко ту коме одговара, какви су то односи?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Мој утисак из тог времена је да су и једни и други, мислим и на полицију и на Зворничку бригаду, итекако зависили од рада те Привремене владе. Значи, она их је снабдевала и храном и гардеробом, односно тим униформама и колико се ја сећам, једноставно, и ти људи из бригаде и господин Василић, кога сте спомињали као начелника полиције, који објективно на мене није оставио никакав утисак некаквог ни чврстог човека, ни бог зна каквог полицајца, једноставно више је био некаква формална фигура на челу те полиције. Ту су неприкосновени господари тих релација били челни људи Зворника, а у првом реду господин Грујић који је био једноставно апсолутни политички лидер у Зворнику у том периоду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ми смо овде чули доста супротних мишљења, да је управо он био само марионета у рукама неких важнијих људи, да он није имао некакву фактичку власт и тако даље, да није могао да спроводи власт.

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Он је био власт у Зворнику. Да ли је он имао подршку неких других структура и да ли је тај његов, да тако кажем, гард и имиџ који је изградио, да ли се засновао на тој подршци неког врло јаког, ја не спорим, не знам, али очигледно је да је човек, уствари мој утисак је такав, да је имао врло, врло јаку подршку некога. Ко су ти људи били? Знам сигурно да ти људи нису били у руководству Републике Српске, апсолутно у то сам убеђен, ни Караџић, ни Крајишник, ни Плавшићка, ни Кољевић, ни Бранко Ђерић као председник Владе, нису били ти који су стајали иза господина Грујића. Ко је стајао иза господина Грујића, ја не знам, али просто је несхватљиво да неко ко је пре рата радио на пословима општинског инспектора, може тако да изграду, такву позицију у једном таквом времену, а да то буде без подршке. Ко га је подржавао, са ким је он одржавао релацију, ја то не знам, али ја сам убеђења да је иза њега стајала нека врло моћна машинерија.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко то може да буде осим руководства?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Не знам које руководство.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Каже овај господин Стево Радић да је, каже, да мисли да је са Пала иницирано доношење ове одлуке 20. маја, да сте Ви иницирали да се раздвоји цивилни и војни део општине. Ја Вас нисам схватила или не знам, можда сте Ви и рекли, има ли неке војне ингеренције Привремена влада? Сада рекосте да зависе од ње, а да ли јој нешто одговарају полиција, војска, територијална одбрана? Има ли ту неки однос субординације?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Не знам за период до мог доласка у Зворник, какве су биле релације између, значи Привремене владе, полиције зворничке и Зворничке бригаде, не знам, али знам да од половине јуна, једноставно, општинско повереништво, односно тачније од 17. јуна када је Караџић потписао именоване повереништва, повереници морају да раде на пословима конституисања цивилних

органа власти, а да посао полиције у Зворнику мора да буде једноставно инкорпорирање у састав полиције Републике Српске и једноставно јасна је хијерархија према министру полиције, односно Зворничка бригада да буде исто тако потпуно у саставу Војске Републике Српске, да једноставно прихвата команду главног штаба Војске Републике Српске.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли је то тако и у пракси, да ли имате сазнање?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: То се сигурно почело реализовати отпочетка јула па надаље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Отпочетка јула?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Да, да, од тог састанка, значи циљ тог састанка у Зворнику, а да је био генерал Младић, јасно је речено да све те јединице које ту постоје, морају да буду део Војске Републике Српске, да се формира неки центар за обуку у Зворнику, значи они људи који би желели да ратују, а немају некаквог војног искуства и да то буде опет под контролом. Мислим да је то због те јединице капетана Драгана који је он вршио некакву обуку локалног становништва, да се формира центар за обуку у Зворнику, а да то буде део те инфраструктуре Војске Републике Српске, под командом, наравно, начелника, односно Главног штаба Војске Републике Српске.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, Ви не можете да нам појасните ову одлуку и чланство да у Привременој влади седе и командант штаба територијалне одбране и представник војске, ево овај Драган Обреновић што је осуђен у Хагу и начелник полиције?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Да Вам кажем, када сам дошао у Зворник, тог 11. јуна у послеподневним сатима та Привремена влада имала је неки свој састанак и ја сам касније на једном нашем састанку повереништва када смо Привремену владу преименовали у Извршни одбор, видео да та Привремена влада броји осам чланова. Међутим, на том састанку је било много више људи од осам, било је људи који су мени потпуно непознати, који једноставно сигурно нису из Зворника. Значи, било је између десет и петнаест људи који су на тој седници седели, у тој сали, у сали Извршног одбора Скупштине општине Зворник седели и имали ту своју седницу када сам ја ушао у зграду општине, у ту салу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то после 17. јуна?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Не, не, не, то је 11. јуна када сам ја дошао у општину Зворник, отишао сам право у зграду општине Зворник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био ту тај Павловић Марко о коме причате, да је био 30.?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Врло вероватно, врло вероватно да је био, јер га ја не бих регистровао на оном заједничком састанку, значи

његов лик ми је био познат, то значи да сам га ја тада сигурно видео, али нисам знао о коме се ради.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како је изгледао, осим што је имао ту шарену униформу?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Па, човек тамније пути, онако одавао је утисак некога ко је под утицајем алкохола, али можда грешим, такав мој утисак је био. Значи, мало тамније пути и као да је мало припит, таквог сам га ја запамтио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате нешто о делатностима територијалне одбране у том периоду у Зворнику, мај, јуни, јули?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Знам само из случаја господина сведока «Л» (сведок је на претресу рекао име и презиме заштићеног сведока), доктора, који је, ја сада овде говорим о причи коју сам ја чуо од једног грађанина у Зворнику коме се господин сведок «Л» (сведок је на претресу рекао презиме заштићеног сведока), пожалио и испричао, да је он практично молио на кољенима некога ко је био на челу те територијалне одбране, а очигледно је да се онда ради о господину Павловићу, да га је молио да преживи и да га пусти да оде из Зворника и да је за ту услугу дао новац Павловићу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта рекосте још за те ингеренције Привремене владе о односу са полицијом, да ли ту постоји неки однос, субординација или не?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Значи, мој утисак, мој утисак да је на врху те зворничке пирамиде, ако тако могу да назовем ту и војну и политичку власт, била та Привремена влада, а да су јој практично нека два крила били полиција и војска.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко је представљао војску у јуну, да ли сте упознали Ви некога команданта?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Ја сам разговарао са двојцом људи, један је био потпуковник или пуковник бивше војске, значи бивше СФРЈ. Са њим сам се састао у кругу фабрике текстила «Везионице», тамо је био смештен штаб Зворничке бригаде, не могу да се сетим имена, али знам да је тај човек отишао у правцу Македоније. Онда сам још разговарао са једним онако онижим, тамнопутим човеком, мислим да се звао Савић, да је био мајор, мислим да је и он био у једном тренутку ту један од челних људи Зворничке бригаде и сећам се још једног потпуковника, онако проћелавог, старијег, али не могу да се сетим имена. То су значи људи који су били на челу те Зворничке бригаде и који су, једноставно, долазили у општину Зворник по директиве, једноставно, вероватно и по намирнице и по гардеробу, јер оно што су мени причали људи из повереништва, у овом случају Јово Мијатовић и Јово Ивановић, да је Извршни одбор врло вредно радио на набавци униформи, на храни, мислим и на платама, да је успео да обезбеди тим припадницима из Зворничке бригаде и резервног састава зворничке полиције.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви чули, обзиром да сте имали ту функцију на нивоу Републике, да су постојале неке комисије за размену људи, било цивила, било заробљеника, да је постојао неки сабирни центар Батковић, да су се ту неки Срби из средње Босне мењали за Муслимане из Семберије, Мајевице? Шта Вам је о томе познато?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Ја сам разговарао са људима у Зворнику, значи тим челним људима у Зворнику, о напуштању Зворника, значи о бошњачком напуштању Зворника. Они су рекли да су организовали десетине аутобуса који су одвезли те људе у правцу, преко значи моста у Каракају у Србију у правцу Суботице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је то рекао да је организовао аутобусе?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: То су ми рекли људи из Привремене владе, да су биле значи десетине аутобуса људи, пуни људи, који су одвежени у правцу Суботице. Да ли су ту рађени ти послови између тих комисија, односно те Комисије за размену, ја не знам, али знам ово што сам Вам рекао, да је одлазак тих цивила из Зворника био под знањем и у организацији локалних органа власти, односно у овом случају Привремене владе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су то били неки цивили или неки војници?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Мени је речено да су то цивили, које су локалне власти желеле да, дословце, тога се врло добро сећам, желели да заштите од тих паравојних формација које харају на територији Зворника.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко каже то да хоће да их заштите?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: То су ми рекли и Бранко Грујић и Јово Мијатовић и Јован Ивановић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А који је то период када су то радили?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: То је период, значи, пре мог доласка, то је вероватно мај месец 1992. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте им Ви на то нешто рекли, указали, да ли сте то критиковали или сте то одобравали?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Ја сам то, овај, све пажљиво слушао и о томе врло прецизно разговарао са доктором Караџићем на Палама, јер ја сам му пренео мој утисак да стари и изнемогли људи не напуштају Зворник зато што им се негде иде из својих домова, то значи да то премештање становништва, да то сигурно није одлазак на некакву екскурзију, да је то вероватно значи нешто, да у свему томе има врло, врло сумњивих ствари. То је био мој утисак и ја сам о томе говорио и на седницама Ратног председништва, о томе сам касније говорио и на тим сукобима политичара на Палама и касније на Влади и на Скупштини.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта каже Грујић, ови у Зворнику, када Вам то причају, шта Ви њима кажете и шта они одговоре?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Да Вам кажем, ја сам њих ту само слушао, јер једноставно то се већ десило пре мог доласка, али сам

повезивао то, тај одлазак грађана из Зворника са оним што сам ја видео, видевши значи те старе људе који прелазе преко моста. Значи, све скупа је мени било, овај, крајње, крајње сумњиво и зато сам их упозорио да не може тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оно што сте већ рекли, добро.

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: То сам Вам рекао, да сам рекао, могу Вас, рат ће се сигурно завршити, ма колико вам изгледало чудно, могу вас сутра оптужити за геноцид, нема вам народа ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта они кажу?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Па, на том нашем првом разговору, нисам стекао утисак да то одмах нису прихватили како треба. Мислим да су чак фино примали, углавном су осећали моју добру намеру да их ја упозорим да су они одговорна лица. Међутим, оно што се касније дешавало, до те конституирајуће седнице Скупштине општине ми показује да се ту једноставно створио фронт против републичког повереника и ја да нисам имао подршку са Пала, ја више тамо не бих ни ишао. Ја сам касније сазнао од, кажем, ја сам тамо радио као лекар, има доста људи које ја лично познајем, који су ми рекли да је, да су ишли агитатори по линији Зворничке бригаде, значи на линији фронта, да припремају ове одборнике који ће доћи на седницу Скупштине општине Зворник и то Вам је, то је била једна врло ружна ситуација, где као представник власти са Пала и представник Устава, говорим о демократији, о правној држави, о будућности, а они мене нападају, псују, питају да ли ми је мајка Муслиманка и тако даље и тако даље, мислим једна непријатна ситуација, али ја сам то врло хладно поднео, изашао за скупштинску говорницу и онда сам испричао све, једноставно да Српска република и демократско друштво, да имам Устав, да су грађани једнаки пред законом, без обзира на веру, нацију, оно што иначе су демократска начела.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко Вас то напада од ових поменутих, да ли неко од поменутих или?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Брано Грујић је у свом уводном излагању не непријатним речима, прилично бираним речима, али врло јасно показао да се он не слаже са мојом политиком, наравно слаже се са оним делом, организационим делом око конституисања Скупштине општине Зворник, али да се не слаже са мојим политичким ставовима. Па, добро, не слаже се, не слаже се, то је његов проблем и мој проблем. Али одборници у Скупштини, који на крају мене можда нису ни познавали, са којима нисам ја имао никаквих разговора, они су показивали свој револт и непријатељство и пре него сам ја изашао за скупштинску говорницу, значи неко их је припремио да ме нападну.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нешто ћу Вас питати сада да нам прокоментаришете. Ево ми овде имамо чињеницу да су резервни полицајци обезбеђивали ове објекте где су били заточавани ови људи, то су нам испричали, између осталог и ти резервни полицајци, цивилни

резервни полицајци, да су обезбеђивали те објекте где су цивили били заточавани. Да ли можете то да нам објасните Ви као ратни повереник, значи не као неки грађанин Републике Српске, него као ратни повереник?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: То сада и потврђује ову моју причу и то створено непријатељство од тог 11. јуна па до конституисања те Скупштине општине, значи, једноставно ја нисам требао да проговорим то што сам проговорио, нисам требао да изнесем свој став и онда би онда би вероватно то прошло све мирно. Међутим, ја се са тим нисам слагао, ја сам то изнео у јавност, имао сам утисак да ме подржава Председништво Српске Републике Босне и Херцеговине, ја сам на крају после тих мојих послова постао и члан Владе, значи можда се та моја прича није многим допала, али формално ја нисам померен због те моје приче, него сам добио један врло одговоран нови задатак да формирам једно министарство, значи ја сам формирао Министарство за борачка питања и ратне војне инвалиде и те цивилне жртве рата. То значи да је руководство Српске Републике Босне и Херцеговине можда се није осећало моћним и враг ће га знати шта је у питању, да се ухвати у коштац са тим збивањима на терену, али политички нису показивали, бар јавно на седницама Владе Скупштине, било какву одиозност према том мом политичком ставу када су у питању ратни злочини. Чак и на тој Скупштини где је дошло до тог сукоба политичког, између Јове Мијатовића, тог народног посланика и када је он напао мене зашто, односно рекао да ћу ја оптужити цело једно општинско руководство за геноцид, нисам видео да је био подржан од Караџића. Мислим да је после десетак дана после тога био чак смењен са функције председника Извршног одбора СДС. Значи све је то показивало да некакве, да постоји бар минимум некакве жеље да се уведе правна држава, међутим, после те Скупштине, опет све иде по старом, нема ниједне конкретне акције да заживи тај Закон о цивилним жртвама рата, да се крене, значи ако сам ја отворио ту причу, ја се нисам плашио да се ухватим у коштац са тим, значи, добио нова овлашћења, па хајде да то истражујем, да добијем ингеренције да део полиције ради на тим пословима истраживања. Ја сам се практично том својом причом и кандидовао за ту врсту посла. Ја сам осећао своју обавезу као неко ко је од почетка у формирању Српске Републике Босне и Херцеговине. Међутим, спремности није било за такву врсту послова и онда ја подносим оставку и дефинитивно одлазим из власти.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли може још једном кратак одговор на кратко питање.

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како објашњавате да резервни полицајци чувају логор, ако може кратко и јасно?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: То показује само да су они премештени са свог места, значи где бораве у зворничком хотелу, по

налогу свог шефа полиције, а уз сагласност локалног руководства. Ја то другачије не могу протумачити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А како је тај Павловић причао, да ли је он био Босанац?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Не, он је причао екавицу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Екавицом?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви питали после те ратне, чланове ратног повереништва ове који су овлашћени, ко је тај човек, одакле је тај човек?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Јесам, јесам причао и онда су ми споменули да се ради о неком ко је пореклом из Кикинде. Колико се ја сећам, споменули су град Кикинду, да је он из Кикинде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта ради ту, шта је ту, која му је функција?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Он је ту дошао, био је врло утицајан, био је у блиским и политичким и пријатељским везама са тим челним људима у Зворнику. Када је то пријатељство настало, када су те спреге учвршћене, ја не знам, али ја сам то тако затекао и тако сам једноставно и када сам отишао из Зворника, нисам чуо да је он одбачен од тих људи из Зворника, него, једноставно, вероватно је и он касније нестао када се завршио тај посао конституисања и војске Републике Српске и полиције Републике Српске, а на крају и цивилних органа власти.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево неко питање чланови већа имају да Вам поставе.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Господине Ђокановићу, ја имам утисак да Ви настојите да одговорима на питања председника већа увећате одговорност ових наших оптужених овде, да су они као нешто на руку своју радили, а да руководство на Палама о томе није ништа знало.

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Ја морам ово поновити. Када сам кренуо са Пала у Зворник, мој утисак је био да руководство Српске републике у том тренутку не зна шта се збива у Зворнику, да не зна шта се збива у удаљеним општинама Српске Републике Босне и Херцеговине и исто тако када сам дошао у Зворник, овим сам људима рекао тамо у Привременој влади, због чега сам дошао и сећам се коментара, мислим да је Стево Радић то прокоментарисао, да им је јасно да ће републичка власт да профункционише у Зворнику, јер виде ко је дошао, значи, они су знали за мој политички утицај, за једноставно блиску, блиску сарадњу са члановима Председништва Босне и Херцеговине, значи Николом Кољевићем, значи једноставно су били сигурни да ће тај посао због кога сам ја дошао у Зворник, бити завршен. Не могу да прихватим да ја сада више од оног што сам рекао то показујем, да ли је неко био. Мој утисак је био да су они стварно били неприкосновени господари ситуације у Зворнику. Откуд та њихова

моћ, ко је њих у свему томе подржавао, ја стварно не знам, али су заиста били врло моћни људи. Не може неко ко није моћан, ко нема неку подршку, да се сада супротстави човеку који је дошао са таквим овлашћењима, са којима сам ја дошао. Ја сам био први државни повереник у Српској Републици са задатком да се формира држава, да се прогласе органи на нивоу Републике, ово је стварање државне инфраструктуре, ово је стварање система.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Добро, да оставимо добровољце по страни, хајде да се задржимо на овом исељавању. Ви сте били 13. јуна тамо и само после петнаест дана, кажете дали сте им неке смернице, те жене на мосту и само после петнаест дана исељава се цело једно муслиманско село Козлук. Како то објашњавате?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Па, значи они су имали очигледно налог, пазите од некога су имали налог да се испразни Зворник од бошњачког становништва, не знам да ли је постојала.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Па, од кога је могао да стигне тај налог?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Ја не знам да ли је постојала нека тајна комуникација успостављена касније, када су већ, ка сам ја већ дошао у Зворник, па онда када је успостављена телефонска линија, да ли је постојала некаква тајна комуникација, сада очигледно да су постојали неки двоструки или троструки стандарди у том рату, значи не мора значити да сам ја био човек од апсолутног поверења, али једноставно, после мог наступа тамо, ни по ком основу зворничко руководство се није смело упустити у једну такву ствар, као што је исељавање козлучких Муслимана, а они су то организовали. Значи неко моћан, неко моћан им је наредио да то ураде.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Па, ко је то тако.

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Ја не могу другачије да одговорим.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Кажете, са њима сте разговарали.

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Могу само да поставим, могу да поставим само дилему, да ли је неком тајном релацијом у раду руководства са Пала и неким другим каналима одређени моћни центри у Београду, ништа друго не могу, трећег једноставно нема.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: А реците ми, кажете Ви сте са њима разговарали, наводно то село се исељава зато што добровољци нападају, а да ли питасте Ви њих, а ко је то одлучио да се цело једно село исели, муслиманско, да ли сте Ви њих питали, а ко је донео ту одлуку, о чему се ту ради?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Па, видите, очигледно да су те одлуке раније донешене, јер ако се Срби који су имали родбинске везе са Муслиманима плаше и говоре да су сада следећи они на реду, значи ти људи који осећају ситуацију у Зворнику, значи сада се плаше, значи њима је потпуно јасно да ће се Зворник испразнити од Муслимана,

значи на реду су неки други сада који имају везу са Муслиманима. Ја Вам, ја бих о томе врло радо проговорио, да нешто знам. Ја једноставно ни у Хагу на ту тему нисам могао да причам, јер не знам, немам никакав доказ за то, али сам сто-посто сигуран у то, мој утисак је био такав да су ти људи у Зворнику имали центар моћи иза себе, нисам стекао утисак.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Нисте ми одговорили на питање, када сте са њима разговарали, шта они рекоше, ко је донео одлуку да се исељава Козлук?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Ма, нису они, када смо ми причали на ту тему око, када сам ја њих упозорио на напуштање старих људи, они нису ништа о томе коментарисали.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Не, али после тога, кажете са њима сте разговарали, па су они рекли, зато што добровољци нападају Козлук, а шта рекоше, ко је то одлучио?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Да Вам кажем, после те моје прве те приче и упозорења са људима из Зворника, ми смо свели нашу међусобну комуникацију на чист овај задатак који сам ја имао, да се организује седница Скупштина општине Зворник. Значи, ја сам руководство на Палама упозорио са том ситуацијом у Зворнику и рекао да по тим питањима, једноставно ја не могу ту да утичем на те људе који су, који су се мени супротставили, поставили се против мене, а ја их упозоравам на постојање Устава Српске Републике Босне и Херцеговине, на постојање Женевске конвенције међународних повеља, мени је то била, добро ја сам био релативно млад човек тада, али ми је стварно било немогуће да се тако нешто може десити, да неко дође са таквим овлашћењима, а да га локално руководство покушава избацити из игре.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Па, 30. јуна је тај састанак на коме је Караџић, Младић, у општини Зворник се то дешава, 30. јуна, значи два дана после исељења Козлучана. Да ли је тада било питање о чему се ради, зашто ови људи одоше, ко је то одлучио, да ли је неко питао? Могу да претпоставим да питања није било, ако се знало ко је одлучио?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Пазите, о томе нису говорили ни челни људи у Зворнику, ја наравно нисам знао да се то дешава, а нисам знао, а нисам чуо да су питали ни Караџић ни Младић.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Значи, нико не пита, свима је јасно ко је одлучио?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Не, није ни била тема тог састанка, мислим није ни у причи провејавало то да се то збива на терену иако се очигледно збива.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: А како се не збива, два дана пре тога, 28. јуна оде цело село, толики аутобуси,

организација цела, није ваљда да 30. јуна на том састанку нико од вас не зна за то?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: На том састанку на ту тему нико не проговара, зато кажем да нико не зна шта се збива.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: А зашто?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Молим?

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: А зашто нико не проговара на ту тему, није ваљда да два дана после исељења они не знају то?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Ја бих волео да Вам могу одговорити на то питање, али стварно не могу да Вам одговорим на то питање, ја не знам шта се ту, како се, шта се ту десило, ко је повлачио ту конце, зашто нису Караџић и Младић на ту тему говорили на том састанку, зашто им нису дали јасне директиве о понашању, једноставно то стварно, ова се прича не може до краја разјаснити без, рецимо, сведочења и једног и другог на ову тему, и Караџића и Младића, ја не могу да верујем да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Добро, реците ми само још за ове затворе.

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Ја не могу да верујем да Младић није имао информације шта се збива у Зворнику, када је он већ имао своју безбедносну службу унутар Главног штаба, где је имао врхунске професионалце из претходне војске, значи није могао да буде неинформисан шта се збива на терену у Зворнику.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Па то и мене чуди исто, како то нико ништа не помиње 30. јуна.

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Али на састанку, заиста на ту тему се апсолутно не говори. Проблем је отворен само због малтретирања челних људи у Зворнику. Ја сам добио задатак да организујем сутра састанак, одмах сутрадан, значи 01. јула са челним људима, да донесемо конкретне закључке и да значи пре времена та Привремена влада је, пре него што се одржи седница Скупштине општине, да постане Извршни одбор, значи да има извршну власт, а да на чело полиције дође неко ко ће бити компетентан, значи неки професионалац који би могао са успехом да обавља послове начелника Центра јавне безбедности у Зворнику.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Добро и само још једно питање у вези ових затвора, Челопек посебно. Чули сте, председник већа Вас пита да неки резервни полицајци држе тај затвор. Реците ми, полиција да ли је била, Маринко Василић, да ли је он био директно одговоран Министарству унутрашњих послова?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: То је био период када, оно колико ја знам, није постојала, јер ја сам разговарао са министром унутрашњих послова, тада Мићом Станишићем после тих мојих послова у Зворнику, када сам га упознао, били смо на том састанку Кољевић, Мићо

Станишић и ја, ми смо му рекли за проблем начелника Центра јавне безбедности Зворник и непостојање кадра. Исто тако, било је говора о исто некомпетентности начелника Зворничке бригаде и то на себе је преузео задатак Караџић и после тога је послао Винка Пандуревића који је био на тим задацима у Вишеградској бригади. Значи после тога долази Винко Пандуревић у Зворник. Како се решавао проблем начелника Центра јавне безбедности у Зворнику, ја не знам, јер ја се више тим пословима нисам бавио. У сваком случају, Василић, њега сам запамтио, касније радио је на зворничкој царини, он је напредовао у принципу после тог свог.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Добро, нисте ми одговорили на питање, да ли је, значи, полиција у Зворнику била под ингеренцијом Министарства унутрашњих послова?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: У том периоду до доласка републичког повереника у Зворника, није била под ингеренцијама. Онда, од мог доласка тамо, једноставно успостављена је комуникација и у правцу Председништва, у правцу Владе, а самим тим Министарства унутрашњих послова Српске Републике Босне и Херцеговине, значи од мог доласка па надаље, морала је да постоји комуникација између зворничке полиције и Министарства унутрашњих послова Републике Српске, односно Српске Републике Босне и Херцеговине.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Од 13. јуна, значи?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Од 17. јуна, када је Караџић потписао повереништво, значи Ратно председништво имало је моју информацију са терена и председник Владе Ђерић и са њим сам разговарао о стању у Зворнику и са министром унутрашњих послова Мићом Станишићем сам разговарао на ту тему проблема и у Зворнику, уопште о проблемима са тим паравојним групама и проблема да нема одговорног лица на челу полиције у Зворнику.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Добро, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А до 17., коме одговара Маринко онда?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Ја, мој утисак је да је одговарао само Привременој влади, а можда и неком другом неком центру, то ја не знам. Ја сам сумњао на одговарајуће везе између појединих служби полиције у Србији, због те блискости Зворника на самој граници са Србијом, имао сам утисак да постоји изузетно блиска веза челних људи у Зворнику са појединим људима у полицији из Србије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево тужилац има питања.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Уколико бисте могли да кажете у једној или две реченице, смисао Вашег доласка у Зворник јесте да пренесете или раздвојите цивилну и војну власт. Да ли је Ваш долазак био у том смислу?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Да, значи конституисање цивилних органа, цивилних органа власти који би преузели одговорност у складу са уставним овлашћењима цивилних органа власти и инкорпорисање

полиције зворничке унутар у саставу МУП-а Српске Републике, односно Зворничке бригаде у састав Војске Републике Српске и са тим циљем је одржан тај састанак 30. јуна, на коме су били Караџић и Младић.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: У вези с тим, Ви сте у својој изјави пред Хашким трибуналом нешто говорили, па бих Вас ја сада питао, да ли сте у вези са тим раздвајањем власти, цивилну и ову, имали конфликт са Браном Грујићем?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Па, нисам ја имао конфликт. Брано Грујић је мало.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Употребљена је та реч, па можете ли ми мало појаснити.

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Непријатно прихватио то моје уплитање практично у ту његову локалну власт, али ја сам њему рекао, Брано, посао се мора завршити, једноставно, Зворник мора да буде под контролом Владе Републике Српске и без обзира на ту непријатну причу, ја се нисам даље мешао око тих локалних избора унутар Скупштине, значи зворничке, када је конституисана и Брано Грујић је легално изабран за председника Скупштине. Ја на тој Скупштини нисам апсолутно говорио ништа о мом мишљењу о Брани Грујићу, јер то на крају крајева није ни било важно. Он је био председник Општинског одбора СДС, одборници су изгласали његов мандат и он је постао и званично одговорно лице у општини Зворник, значи у складу са одлуком о фомирању ратних повереништава.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Разумео сам да сте до 30. јуна долазили три пута у Зворник, први пут 11. јуна, онда у повратку још једанпут, па 30. јуна на тај заједнички састанак. Ако је то тако, можете ли да се сетите, да ли сте сва три пута или када сте се са ким сретали и да ли сте се сретали сва три пута са Браном Грујићем или Марком Павловићем, односно Бранком Поповићем или још неким људима који су Вама остали у сећању?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Први пут сам дошао у Зворник 11.06. и ушао сам у канцеларију где је одржана седница Привремене владе на којој је било више од осам људи који су легално били, значи, чланови Извршног одбора. Други пут сам дошао по повратку из Скелана, када сам добио, тада сам разговарао са Мијатовићем и Ивановићем, тада Бране Грујића није било, био је негде на путу, мислим да је у Србији био, трећи пут сам дошао да донесем одлуке о именовању повереника које је потписао Караџић и да организујем, значи састанак, да закажем термин тог састанка и четврти пут мој долазак је био значи на тај састанак и пети долазак на ту Скупштину одржану, мислим у августу месецу, не сећам се тачно датума.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ако сам разумео, значи до 30. јуна било је четири састанка, четири Ваша доласка?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Укључујући и 30., да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Пре 30. дошли сте да донесете те одлуке, колико је то било пре 30.?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Караџић је потписао одлуке 17. јуна, пошто сам ја врло експидитивно то завршавао, врло вероватно је да сам ја већ био у Зворнику 18., значи прошао Власеницу, Шековиће, Зворник, однео тим људима те папире о именовању, значи Братунац и Скелане, завршио тај посао и вратио се на Пале, договорио термин одржавања састанка 30. јуна и онда смо Караџић, Младић и ја отишли са Пала на тај састанак.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Сећате ли се неког по имену и презимену, коме сте уручили те одлуке које сте донели са Пала?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Уручене су сваком поверенику појединачно, јер ја сам инсистирао да Караџић потпише то уверење за сваког члана повереништва појединачно. Ја имам овде, код себе те папире сачуване и предлог који сам добио у општинама и касније именовање од стране Караџића који потврђује, значи именовање чланова ратног повереништва. Сви повереници појединачно су добили именовање, о именовању у ратно повереништво потписано од стране председника тадашње Српске Републике.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је то лично уручено њима од Ваше стране или преко неког лица другог сте то урадили?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Могућно да неко није добио лично од мене, али у Зворнику су добили лично од мене.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Говорили сте данас у свом исказу да, када сте били први пут 11.06.1992. године, закључили сте, односно имате сазнања да су Бошњаци, односно Муслимани из Дивича, у Дивичу, па би ме интересовало, откуда имате та сазнања? Да ли Вам је то неко рекао или сте Ви можда били у Дивичу 11.?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Нисам био 11., да сам дошао путем преко Коњевић Поља ја бих прошао кроз Дивич, међутим, дошао сам из праца Шековића преко Цапарда, Каракај, тако да нисам ишао до Дивича. Међутим, касније знам да из разговора су ми рекли да је у Дивичу смештен у хотелу «Видиковац», односно изнад Дивича, капетан Драган да има свој центар за обуку, а да у Дивичу има становника, још увек бошњачких становника који су се на неки начин осећали заштићеним, јер ја сам разговарао, тада сам позвао да ми дође у зграду Скупштине општине, да оду по капетана Драгана који је дошао у зграду Скупштине општине и он ми је рекао да у Дивичу има Муслимана.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ваша идеја за именовање повереништва, односно чланова у ту повереничку комисију, жеља Ваша била је да ту не уђу компромитовани људи, па ме интересује, да ли сте пре тога нешто чули за Брану Грујића, да ли би он спадао у ту неку групу, по Вашем мишљењу, људи који не треба да буду чланови те комисије или

је то била грешка што он у првом предлогу није био именован у тој комисији, односно није био потребан за ту комисију?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Мој утисак је био да Брано Грујић не треба да буде у ратном повереништву и када сам добио предлог од ових људи у Зворнику, који су ми дали, Јово Мијатовић и Јово Ивановић, у коме није било Бране Грујића, морам да признам да сам ја то са олакшањем прихватио, јер сам Брани Грујићу рекао да он такав, како се понаша, обучен са револверима, изгледа као револвераш, да једноставно никаква није гаранција безбедности у Зворнику, да, ко ће се вратити у такав град, када виде на телевизији, а ја сам га видео на телевизији тако обученог, са бомбама око појаса, пиштољима. Рекох, не можеш бити, човече, градоначелник, а изгледаш као револвераш. Међутим, када смо дошли на Пале и када сам ја пренео те моје утиске Караџићу, онда ме је и телефоном звао Јово Ивановић да ми каже да је Брано по повратку у Зворник једноставно осуо паљбу и по њима и по мени, како њега нема у том именовану, јер је он председник Општинског одбора странке, а нашао се неки Тома Јашић и тако даље и тако даље. Међутим, ја се стварно нисам ни у једној од општина хтео да мешам у те кадрове, јер ја те људе јесам познавао из виђења и појединачно, али нисам их толико познавао да бих ја стао иза њиховог именованја. Значи, Јово Ивановић и Јово Мијатовић су ми дали предлог четворице људи за општинско повереништво, а онда ме је Јова Ивановић звао телефоном и рекао за Брану Грујића, за његов бес који је искалио тамо над њима. Ја сам о свему томе упознао Караџића, а онда је Караџић рекао, па нека, ионако треба да буде у повереништву, јер је председник Општинског одбора СДС. Ја сам рекао Караџићу да се у принципу мени не свиђа такав став, јер ја сам тада већ чуо за многе ствари непријатне на терену, да смо требали направити дисконтинуитет са именованјем људи, значи да у повереништво дођу потпуно чисти људи који ће припремити терен за цивилне органе власти. Међутим, једноставно десило се то што се десило.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ово све сада што сте нам рекли, ја бих желео да ми кажете следеће, да ли је Ваш закључак из понашања Бране Грујића да је он желео на сваки начин да буде у тој комисији, у том 'повереништву и да је то радио мимо предлога који је, иницијалног предлога који сте Ви добили и тих људи који су предлагали, па и Ваш?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Ја не знам шта се десило у Зворнику када се Брано Грујић вратио с пута, какав су разговор они водили, мислим, Брано Грујић, Јово Ивановић, Јово Мијатовић. Ја знам само шта ми је Јово Ивановић јавио.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Можете ли то да нам кажете?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Он је рекао да Брано Грујић се не мири са таквим ставом да ће направити тамо побуну, све сам ја то

пренео Караџићу и једноставно Караџић је уврстио Брану Грујића, а из списка је испао Јово Ивановић.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро. Кажете да сте на овом једном састанку када је говорило и лице по презимену Павловић, да је оно нешто говорило, па ако би могли на том састанку шта је он говорио, а Ви се нешто нисте слагали, па сте га упозорили, тако сте данас барем рекли или сам Вас ја тако схватио, па ако можете да се сетите или да ли се уопште сећате нечега поближе да кажете, да ли је, шта је било тема и у ком смислу је говорио Павловић?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Морам да кажем да ми је све скупа ових дана, када се ступило са мном у контакт око овог сведочења било врло тешко да се поново вратим у то време, али сам се заиста потрудио да се сетим што више тих ствари. Моја жеља је била да се на том састанку прича о свим проблемима који се дешавају на територији тих општина, јер ту су сада двојица најутицајнијих људи са простора Српске Републике Босне и Херцеговине. Господин Павловић је, ја мислим да је једно шест, седам пута узимао реч да он нешто прича. Нису то биле уопште важне приче, нити сам ја уопште ценио да он треба да говори на том састанку и онда сам га врло грубо пресекао ту пред Караџићем и рекао му, «па, човече, заустави се више, овде су челни људи општине, шта ти имаш више да причаш, добро што си присутан на том састанку, немој више да говориш о томе, да узимаш реч». Онда је он говорио о својим заслугама у Зворнику и тиме се једноставно на крају и завршавао састанак. Знам да је од те собе где је одржан тај састанак па до излаза из зграде, пратио и мене и Караџића и покушавао нешто да исприча Караџићу и тако ту се завршило моје, ја га после тога никада више нисам видео.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ти проблеми о којима је говорено на тим састанцима, почев од Вашег првог доласка па до задњег сретања са челним људима из Зворника, да ли су се они жалили на проблеме који се стварају у Зворнику неке друге или су се жалили само на проблеме који они имају?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Они су се жалили на проблеме које они имају. Они се нису жалили на проблеме које имају грађани српске националности, а поготово нису причали о проблемима које су имали грађани муслиманске националности. Мени је само један човек од тих људи челних у Зворнику, то је сведок «Н» рекао да је један његов ученик страдао коме он није могао да помогне никако, коме је овај предавао, он му није могао да помогне. Ја сам исто то испричао Караџићу који је овако врло, врло једну реченицу рекао, отеравши комплетно то руководство, ако нису у стању да заштите такве људе.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Хвала лепо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли проради то председништво, да ли је почело да функционише, да ли он зна?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Повереништво.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Повереништво, да, ратно, да ли је почело да функционише?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: То повереништво је одржало своју седницу, прву седницу 01. јула 1992. године и донело је два закључка – о преименовању Привремене владе у Извршни одбор, то је један закључак и други закључак да се од Министарства унутрашњих послова тражи именовање начелника за Центар јавне безбедности у Зворнику и ја сам из зграде Радио Зворника та два закључка потписана и оверена у општини Зворник, печатом општине Зворник и потписана од стране Јована Мијатовића, послао факсом на Пале, директно у кабинет Радована Караџића, у канцеларију Радована Караџића.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Како сам ја разумео сведока, он каже да је сврха формирања овог ратног повереништва, између осталог да се полиција у Зворнику интегрише у састав полиције Републике Српске и војска у састав Војске Републике Српске. Да ли је то урађено?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: После тог, у току лета 1992. године, то је сигурно урађено, полиција је била у саставу, значи, хијерархијски потпуно повезана са Министарством унутрашњих послова Српске Републике, а Зворничка бригада наравно после тог састанка, са Младићем, 30. јуна то је апсолутно урађено.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А да ли је то имало неке финансијске реперкусије, да ли је та централна власт са Пала финансијски нешто помогла функционисању тих установа на тај начин?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Мислим да је и даље остала комплетна помоћ финансијска од стране општине Зворник, јер општина Зворник је увек третирана на Палама као релативно богата општина која је могла да исфинансира трошкове и полиције и војске.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Сада то је, чули смо од сведока, сада ме интересује, шта сведок мисли, да ли су престали онда ти утицаји других за које је он имао утисак да постоје, формирање овога?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Ја стварно нисам више пратио то стање, али мислим да је некаквих побочних утицаја било, зато што једноставно и даље локална власт је снабдевала и храном, униформама Зворничку бригаду. У којој мери и колико, то стварно не знам.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Добро, немам више питања.

НАТАША КАНДИЋ: Рекли сте нам да Ви долазите у јуну 1992. године у Зворник, а ја сам хтела да Вас питам, да ли знате како и да кажете да тада руководство на Палама није знало да се догађају ратни злочини тамо, а да ли Ви нешто знате о томе, како стиже, на пример, Аркан у Зворник, како стижу аутобуси са добровољцима Српске радикалне странке, јер у то време када они стижу, тамо се догађају злочини. Да ли Ви на Палама и Ви лично, знате нешто о томе?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Када сам почео причати са Караџићем на ту тему о дешавању ратних злочина, поклопило се то са једним догађајем, значи страни новинари су хтели да дођу на простор Републике Српске, да обиђу мислим логоре у Крајини који су, за које сам ја тада чуо да постоје, а нисам знао, јер нисам ни ишао на тај простор тамо, онда смо Караџић и ја разговарали на ту тему, да ли, шта да се ради са тим захтевом страних новинара. Онда сам ја рекао, па нека дођу људи, нека извештавају, јер имамо нешто да кријемо. Караџић је рекао, па наравно да немамо. И тако су страни новинари и стигли, страни репортери стигли, отишли су ти снимци са простора Српске Републике Босне и Херцеговине. И мени је то све остало нејасно, човек је заиста рекао ово што Вам кажем – нека дођу страни новинари, о Зворнику смо говорили као о вратима Српске Републике, значи ту сваког дана долазе страни новинари, а опет се то дешава. Значи неко је желео да се то дешава без обзира што таква слика иде у свет, без обзира што у светским медијима већ увелико причају о ратним злочинима, о концентрационим логорима. Мени је сада из ове дистанце нејасно, шта се дешавало, како је Караџић могао да говори стално и да на крају донесе одлуку да страни новинари могу да добију акредитацију од Министарства информисања Републике Српске, а да такве информације оду у свет.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли могу да Вас питам конкретно, да ли Ви знате, у чијој организацији или ко је позвао Аркана у Зворник, његову јединицу и добровољце Српске радикалне странке?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Оно што ја знам, Аркан је имао добре личне везе, пријатељске са тадашњим чланом Председништва – Биљаном Плавшић. Ја морам да признам да о томе нисам са Биљаном разговарао, нисам питао, али мој утисак из тог времена је био, да је она позвала Аркана да дође у Бијељину и то је некако остало у некаквој мојој меморији, да је Биљана Плавшић позвала Аркана да дође у Бијељину.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, али ја Вас питам за Зворник.

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Пазите, ја се сећам снимака са телевизије, телевизијских снимака где је у хотелу «Језеро» у Малом Зворнику долазио Шешел са својима, разговара са општинским руководством, долази Аркан. Тек сам касније чуо да је шамарао овог Ивановића. Значи, они се, они ту долазе, Аркан, пре свега, Шешелја сам само видео, али не знам никакве детаље о томе, али Аркан долази као неко ко је спасилац, ко је надређен локалном руководству. Касније сам пратио ток суђења Слободану Милошевићу где он пориче те везе са полицијом, али остали су снимци где постоји очигледна веза између полиције и Јове Станишића са Арканом и неким другим тим јединицама. Шта је ту у питању, какве су те везе, колико су чврсте везе, ја то не знам, али сигурно је да је Аркан дошао у Зворник позван, то је очигледно. Дошао је, оно што сам ја знао, сазнао у Зворнику, они су

тачно знали у које ће куће да уђу, где су покупили, одакле су покупили новац, одакле су покупили скупоцене аутомобиле. Значи имали су спискове које су то богате муслиманске куће и завршили тај посао. Када је отишао Аркан, онда су долазили они који су имали ниже критеријуме, па на крају они последњи који су носили и микроталасне пећнице.

НАТАША КАНДИЋ: Када сте Ви то знали, да су знали куће у које улазе, када сте Ви то сазнали?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Молим?

НАТАША КАНДИЋ: Када сте Ви то сазнали?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Ја сам то, то сам ја сазнао у Зворнику, значи ја сам у Зворнику радио као лекар. Има грађана које ја познајем и који су мени искрено причали и очекивали од мене подршку да могу нормално да живе у Зворнику и тада сам ја њих исто тако питао, откуд Аркан ту. Они су рекли да он није ушао тихо, он је ушао на сва звона у Зворник и да једноставно.

НАТАША КАНДИЋ: Питам Вас, када сте то сазнали?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Молим?

НАТАША КАНДИЋ: Када сте то сазнали, када су Вам то причали?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: То сам сазнао, па није ме нико ни питао, то сам сазнао у том јуну када сам долазио у Зворник, значи по завршетку тих састанака са људима у Зворнику, са челним људима, ја сам имао и пар разговора са мојим пријатељима од раније, које сам једноставно посетио, био код њих кући и мало разговарао са њима.

НАТАША КАНДИЋ: Шта Ви знате о томе, ми смо овде чули једног сведока, који је рекао да је Воја Јекнић био координатор испред МУП-а Србије за стварање и наоружавање паравојних формација које су онда ишле значи на територију Босне. Шта Ви знате о томе?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Да ли се ради о човеку који је био полицајац у Лозници?

НАТАША КАНДИЋ: Јесте, тако је.

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Ја сам исто то чуо, не знам човека, али сам чуо за ту везу, зато сам малопре рекао да сам ја стекао утисак да постоји чврста веза између структура полиције у Србији и тог општинског руководства у Зворнику, када су они могли, значи, да се тако поставе према мени, а ја сам дошао са таквим овлашћењима. Значи, нисам ја некако био случајно у политици, сви знају за те моје релације са Караџићем и Плавшићком и Кољевићем од самог почетка српског покрета, а опет, нешто их јако значи тера да се сукобе са мном, да на тој Скупштини причају против мене и да се све то дешава, а ја их упозоравам на ратне злочине. Мислим, нашао сам се и ја у ситуацији, замислите упозоравам, као некаква сам власт, говорим им да се то не сме дешавати, да ће бити сутра оптужени, а оно се дешава па дешава, мислим.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли сте док сте били у Зворнику упознали сведока «К»?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Хоћете поновити питање нисам чуо?

НАТАША КАНДИЋ: Да ли сте док сте били у Зворнику, да ли знате, познајете ли сведока «К»?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Да, знам га још од пре рата, радио је са мном.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли он има везе са доласком Аркана, са службама у Србији, да ли знате нешто о томе?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Њега познајем од раније, али ја га у тим мојим доласцима у Зворнику нисам видео ниједном приликом.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли знате о томе, како је оптужени Марко Павловић дошао у Зворник?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Не.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли сте нешто.

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Иако сам питао, овај, Мијатовића и Ивановића, значи после тог заједничког састанка 01. јула, питао уопште о том човеку. Они су рекли да мало знају о њему, да он има изгледа два имена и да је из Кикинде и то је све што су они мени рекли, јер, али имао сам осећаја да они више знају него што ми говоре.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, рекли сте, нарочито у овој својој изјави хашким истражитељима, да сте Ви били јако блиски са Милошевићем и да сте делили ту идеју о очувању Југославије, па Вас онда питам, да ли сте Ви били у прилици, упућени да знате уопште о томе, како се припрема тај рат, опет се враћам на то, ево тај Јекнић, па овај повезаност одређених служби, па слање одређених формација, да ли је то било предмет разговора са Милошевићем, са Караџићем, Младићем, Мићом Станишићем?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја нисам питање схватила, шта, како се припрема рат?

НАТАША КАНДИЋ: Па, да, како се, да, да, како долази до одласка јединица војске, формација разних из Србије, да ли Ви знате како се то одиграва? Ви сте у тим круговима са Милошевићем, са Мићом Станишићем, са?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Милошевић је два пута пре рата долазио у Сарајево на састанке председника република и чланова Председништва СФРЈ и ја сам оба пута био у разговору са њим, Караџић ме је позвао, јер је Милошевић инсистирао да ја будем позван на тај састанак. На оба та састанка у Сарајеву, једноставно било је речи, чиста, чиста политика и преношење информација, шта се дешавало на тим састанцима пре тог састанка са нама. Трећи пут сам се састао са Милошевићем у Београду, пре мог доласка на Пале, били смо Кољевић и ја код Милошевића и разговарали смо о касарни «Маршал Тито» у Сарајеву, где су били питомци Војске Југославије и Милошевић је тражио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте молим Вас, нећемо о Сарајеву и о касарни «Маршал Тито», конкретна питања, да се приближимо нашој оптужници.

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Рекао сам да не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не можемо сада Милошевићу да судимо, стварно немамо више ни времена ни мандата.

НАТАША КАНДИЋ: Ово све говорим у контексту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте молим Вас, нама је мај-јули, немојте молим Вас сада ширити касарна «Маршал Тито» Сарајево, идемо даље.

НАТАША КАНДИЋ: Из Ваше изјаве, не данас, али из изјаве хашким истражитељима, стиче се један закључак да је неко био за рат, неко није био за рат, то, а друго и да Вама је познато да је значи испред МУП-а Србије неко био задужен за стварање, слање паравојних формација, па ми молим Вас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је то речено, ја то први пут чујем.

НАТАША КАНДИЋ: Молим Вас, пажљиво када се прочита изјава.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, питање поставите, немојте закључак, само питање.

НАТАША КАНДИЋ: Не могу ако тако стално имате непријатељски, не може.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немам уопште никакав, ја сам дужна да се у оквиру оптужнице крећемо.

НАТАША КАНДИЋ: Ово је сведок који говори о нечему што је важно и откуда са Зворником и шта се догађало у Зворнику. Овај сведок који је, молим Вас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћу да чујем питање.

НАТАША КАНДИЋ: Исто тако, ако читате изјаву, лепо каже, да је се знало да је, ако Босанци неће у Федерацију, да ће бити рата. Он каже, једни су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте полемисати, хоћете питање да поставите за сведока.

НАТАША КАНДИЋ: Реците ми, молим Вас, како коментаришете то, значи, да значи неко је испред МУП-а Србије задужен за слање формација, не знате како то, реците ми, да ли имате сазнање, ко је испред Караџића, Крајишника, задужен за ту везу са тим неким службама у Србији?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Ја сам рекао.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, хајде, да ли?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не можемо овако сви у глас, јер неће се чути транскрипт.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли знате да постоји, да ли знате, као што кажете да сте чули, да је Јекнић био задужен испред МУП-а Србије за наоружавање, слање паравојних формација у Босну, да ли знате да ли

је постојао тако нека особа испред руководства са Пала, која је значи била веза са Србијом?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Ја сам, нисам рекао да је Јекнић постојао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сведок одговара управо, не можемо овако.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Немојте постављати Ваше премисе и тражити да он одговара на Ваше премисе, него оно што је сведок рекао, значи то може да буде премиса, па ако треба да нешто разјасни.

НАТАША КАНДИЋ: Не знам шта Вама значи Ваша премиса, ја имам и његову изјаву овде, па онда читам ту изјаву па онда по томе поступам и кажем, сведок.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одговорите ако можете, само кратко, молим Вас, изволите.

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Ја никада нисам рекао да је Јекнић био веза, ја сам само рекао да сам чуо за Јекнића полицајца из Лознице који је имао, са којим су људи из Зворника имали добру сарадњу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, није он рекао, Ви сте њему предочили.

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: То је оно што ја знам из Зворника.

НАТАША КАНДИЋ: Не, он је рекао, па сам ја рекла да је и он то исто чуо, рекао је дословце.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да је имао добру сарадњу, није он рекао да је он чуо да је он наоружавао.

НАТАША КАНДИЋ: Не, рекао је, да, то сам исто и ја чуо, то је рекао. Само молим Вас да Вас питам, када сам ја рекла, да смо имали сведока овде и да смо чули да је Јекнић био задужен испред МУП-а Србије за паравојне формације, да ли сте Ви после тога рекли, јесте и ја сам то чуо?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Ко ме јесам рекао?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овде пред судом, сада.

НАТАША КАНДИЋ: Пред судом.

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Не, малопре сам рекао да сам чуо за Јекнића у Зворнику, запитао сам да ли је то тај полицајац, човек из Лознице и ја се сећам да су ови Зворничани имали добру сарадњу са полицијом у Лозници и сећам се презимена Јекнић. Каква је та била сарадња по обиму, по квалитету, то ја не знам стварно, само се сећам онога што сам рекао.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, ја сам разумела да сте Ви рекли да сте и Ви, ово што сам и ја рекла, чули.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није, добро, хајмо питање.

НАТАША КАНДИЋ: Немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала. Изволите.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Ја бих краћу паузу, ако није проблем, мислим да четири сата већ радимо, а овако ако не дате паузу, ја ћу постављати питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не ради четири, радимо три сата, добро, направимо петнаест минута паузу.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Већ видим да севају варнице, боље мало да спустимо тензију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нема варница никаквих. Ево ми ћемо направити кратку паузу од петнаест минута, па ћемо брзо завршити.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Одређује се пауза у трајању од петнаест минута.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да се главни претрес настави након паузе у 18,05 часова.

НАСТАВАК ИСПИТИВАЊА СВЕДОКА ДРАГАНА ЋОКАНОВИЋА

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите, колега Шалић. Ево сада ће браниоци оптужених да Вам поставе питања.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Господине Ћокановићу, Ви сте у току данашњег дана више пута рекли челни људи Зворника, челни људи Зворника, па сте то употребљавали када сте говорили о њиховом одлукама на нивоу општине, о командовању полицијом, војском и тако даље. Мене интересује, ко су ти челни људи Зворника, да нам кажете? Шта Ви под тим подразумевате?

Сведок ДРАГАН ЋОКАНОВИЋ: Да, да, када сам дошао у Зворник, тамо је био народни посланик Јово Мијатовић. Он је био предратни председник Скупштине општине Зворник. Јован Ивановић је био један од челних људи Општинског одбора Српске демократске странке или га ја бар знам као таквог из 1991. године. Брано Грујић је био на челу Привремене владе. У принципу када говорим о челним људима, ово је тај први круг, значи њих тројица, наравно има у следећем некаквом кругу секретар општине Стево Радић, па онда ови људи из Привремене

владе, али су ипак ова тројица људи код којих је, у чијим рукама је била сконцентрисана та локална власт, политичка, извршна у том тренутку.
АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Реците ми, да ли Ви знате када се повукла ЈНА из Босне?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Е не знам, стварно.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Не знате тај датум?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Не знам када је датум, само се сећам тих одлука да се војска повлачи, Срби из Босне и Херцеговине, који су били официри Војске СФРЈ, остају на простору Босне и Херцеговине, а када је то било, не знам стварно.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: 19. маја 1992. године, то је званично, мислим, документ који постоји, ту је у списима предмета и у свим тим. Ви сте нама рекли да сте у Зворник дошли 11. јуна 1992. године, да ли је тако?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Тако је.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: И да сте четири или пет пута били, пет пута сте били, од тога четири пута сте видели Брану Грујића, једном је био оправдано одсутан, колико сам схватио.

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: До заједничког састанка сам, до 30. јуна, сам Брану Грујића видео, значи 11., па негде око 17., 18. када сам донео та именована повереника и на том састанку 30. јуна.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: То су све били Ваши доласци у Зворник, да ли је тако, када сте долазили Ви у Зворник, када сте Ви долазили у Зворник?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Да.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: А одакле сте долазили у Зворник?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Из, долазио сам са Пала.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Са Пала, да ли сте Ви горе пребивали у то време?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Јесам, јесам, с тим што сам други пут, мој други долазак у Зворник је био по завршеном послу у Братунцу и Скланима, значи, при повратку на Пале.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Успут сте свратили?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Да.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Успут, да. Колико сте се Ви задржавали, да ли сте Ви долазили на обдан, што би се рекло, па се враћали, или сте ноћивали ту?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Са људима из Зворника сам разговарао обично у току дана. Нису ти састанци били дуготрајни. Од тих мојих долазака, мислим да сам два пута и преноћио у Зворнику.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Да, да. Мене интересује, у односу на ове, назови челне људе Зворника, ову тројицу што сте споменули, Мијатовића, Ивановића и Брану Грујића, са ким сте од њих тројице чешће разговарали и да ли сте увек разговарали са њима тројицом или посебно?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Брану Грујића нисам видео при повратку из Скелана, сваки други пут сам га видео и разговарали смо.
АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Какве сте односе имали са тим Јовом Мијатовићем?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Њега сам исто тако познавао од раније, он је био народни посланик, био је тај председник, предратни председник Скупштине општине Зворник, имао сам коректан однос са њим.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Да ли сте имали бољи однос него са Браном?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Да, да, после тог инцидента око именовања Бране Грујића и хоће ли бити у повереништву, неће бити, дошло је до, на неки начин, до некаквог захлађења наших односа иако је мене, када сам дошао 11., Брано Грујић примио најкоректније, јер ми смо се познавали од раније и врло љубазно ме је примио.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: А јесте ли Ви заједно, колико сам ја Вас схватио, са Јовом Мијатовић и Јовом Ивановићем одлучили ко ће да буде у том повереништву?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Не, него су Јово Ивановић и Јово Мијатовић дали свој предлог, а ја сам то прихватио, нема Бране Грујића, ту су њих двојица, они су направили свој предлог. Ја сам то прихватио, Мијатовић је то потписао, оверио општинским печатом и то је отишло на Пале.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Да ли то значи да сте Ви те информације о стању на општини Зворник добијали од ове двојице људи – Мијатовића и Ивановића?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Када се ради о тим ратним злочинима, нисам ни од Мијатовића ни од Ивановића. О тим стварима сам причао са мојим познаницима у Зворнику, пријатељима. Са овом двојицом сам само разговарао о конкретним овим пословима, на именовању повереништва, значи да завршим тај свој део посла. У принципу после тог првог мог виђења стања у Зворнику, ја више нисам осећао ни жељу да дуго разговарам са тим људима, нисам видео спремност код њих, нити жељу да разреше проблем Зворника онако како би то одговарало и Српској Републици и српском народу и мени, на крају крајева.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Добро, то сте рекли. Да ли сте Ви за та четири одласка у Зворник могли да то све сагледате о чему данас нама цео дан причате?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Није ми требало ни четири пута да видим да је Зворник празан, да нема Бошњака.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Не, са тим свим проблемима, са тим што рекосте, односом, Вашим закључцима, о односу полиције, војске, ратног овог штаба, Привремене владе, Ви сте низ ту ствари набројали данас?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Видите, ја сам правио текст одлуке о именовану ратних повереника, тако да сам ја, практично, иницијатор тог посла. Ја сам знао тачно шта хоћу да добијем од општинских повереништава, значи који су то послови и ја сам то сузио на врло мало посла, који општински ти повереници морају да изврше. Значи, ми нисмо дуго причали, али ми је било врло јасно да ти људи из Привремене владе прихватају ову одлуку Ратног председништва Српске Републике и ја ту нисам имао никаквих техничких проблема, значи до конституисања те седнице Скупштине општине Зворник у августу месецу.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Ви рекосте, морали, употребисте реч «морали да изврше», да ли сте Ви када сте се појавили ту, што се каже, били неки главни човек, они су сви морали да Вас слушају, колико сам ја схватио?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Па, јесте, јесте, ја сам био на челу тог општинског повереништва, јер по одлуци о формирању повереништва, републички повереник је челнији човек општинског повереништва.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Да, да. Реците ми, Ви поменуште и долазак тих неких челних људи, поменуште и високе те тадашње политичке руководиоце Републике Српске, поменуште министра унутрашњих послова, поменуште неког Ђерића, поменуште них тих људи који су били ангажовани да се успостави та, што каже човек, нека власт од 11. јуна, када сте Ви дошли тамо, 1992. године.

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Да.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Реците ми, како сматрате да је за тај период од маја, на пример, док је била та војска тамо СФРЈ, док су биле те мешовите патроле, од маја па до 11. јуна, од 19. маја, непуних месец дана, како мислите да је тај Брано Грујић, како Ви рекосте био тамо, могао да буде «Алфа» и «Омега», да о свему одлучује, о животу и смрти, како Ви рекосте?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није он то рекао.

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Нисам ја рекао да он одлучује о животу и смрти.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је други сведок рекао.

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Ја сам само рекао да сам ја стекао утисак да се ради ту о неприкосновеном лидеру, то је био мој утисак.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Добро, ја сам мало парафразирао, а Ви сте рекли неприкосновени лидер, то подразумева да је он о свему ту одлучивао, да ли је тако? Чак сте поменули да одлучује и о полицији, јер командује полицијом и војском и бригадом у оснивању?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Можете Ви да закључите како доживљавате.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Не, ја Вас питам.

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Ја сам рекао. Мој утисак је да је он био неприкосновени лидер, на основу онога што сам ја видео, а могу да

објасним на који начин. Рецимо, Јово Мијатовић је у једном тренутку био одсутан из Зворника и то је Брани Грујићу дало јако упориште да буде у односу на њега неприкосновен, јер овај је негде побегао, па се вратио и тиме је једноставно своју улогу у свему томе значајно обезвредио. Јово Ивановић је више привредник, него политичар, тако да је и он прихватио то, то лидерство Бране Грујића. Ја сада говорим о том лидерству унутар општинских структура, значи Привремене владе, полиције и војске. Видео сам везу команданта Зворничке бригаде када долази код Бране Грујића, видео сам да ту постоји једна сарадња и да је Грујић ту ауторитет.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Добро, сарадња, Ви сте рекли сарадња, ко командује војском, да ли Грујић Брано командује војском? Када је формирана Војска Републике Српске?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: То је период када Зворничка бригада још увек није била организационо увезана, практично увезана у систем Војске Републике Српске. Она је постојала, сви прихватају на терену те.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Ко командује са њом?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Пазите, сви на терену су прихватили, све јединице, све бригаде по општинама су прихватиле да ће бити део Војске Републике Српске. Међутим, то је тај посао када се то једноставно са речи прелази на дело, значи када те локалне бригаде заиста постају део структуре Војске Републике Српске.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Ја Вас питам, када је формирана Војска Републике Српске?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Она је проглашена у мају, не знам тачно датум.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: У мају?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Онда 28. јуна је била главна смотра Војске Републике Српске, 28. јуна је Видовдан, 1992. године.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Али, ко командује том јединицом у Зворнику, том бригадом у оснивању, како се зове, да ли Брано Грујић командује или, ко командује?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Формално командује официр, официр, али официр пошто нема.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Ко је он потчињен?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Пошто нема, пошто нема политичку подршку нигде друго, он долази у општину, јер мора однекуда да набавља, коме логистика, логистика му је значи локална власт, јер нема одакле униформе, одакле храна, одакле.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Добро, то сте лепо Ви објаснили, али да то значи да општина обезбеђује те логистичке ствари, храну, пасуљ, опрему, а да неко други командује, ја Вас то питам? Ви рекосте да он командује бригадом на почетку сведочења, ја Вас то питам?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Ја нисам рекао да командује, зна се ко командује, а зна се, ја сам рекао да је ту он ауторитет у општини, кога прихвата и локална војска.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Е па онда морате да мало пажљивије водите рачуна када сте рекли, имали су на располагању бригаду, пун хотел полиције, разумете, шта значи то на располагању, морамо бити прецизни у тим стварима. На располагању значи да, откуд сада ту командант Младић?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Разумем Вас потпуно.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Разумете, мислим, да будемо мало прецизнији у тим неким закључцима Вашим.

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Они су и могли и морали да успоставе команду над локалном јединицом војске и полиције. Очигледно је да то нису урадили. Нисам приметио да је неко од тих војних старешина био самосвојан, да је ишао неким својим путем. Они су били крајње лојални општинском руководству у Зворнику.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Ко је био лојалан?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: И полиција, тај Василић, он је ту стално био са њима, значи као полицајац, а запамтио сам тројицу команданата Зворничке бригаде, нисам их ја тражио по терену. Све сам их видео ту код Бране Грујића у канцеларији, председника Скупштине општине Зворник.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: За та три пута колико сте били, четири пута?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Ето толико колико сам био, видео сам све једног, значи, имали су свакодневне очигледно неке комуникације, баш можда због тога што ја сам дошао па су организовали, више се ја не сећам да ли су дошли за сат времена, али сам видео тог Македонца који је отишао у Македонију, па онда овог једног потпуковника, проседог старијег човека, па једног онижег тамнопутог Савића, њему сам и презиме запамтио. То су та тројица људи које сам ја упознао ту у згради општине.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Да ли сте Ви имали, кажете, неки фронт су они одмах ту створили против мене, чим сам ја тамо дошао. Да ли се то односи на све, све тројицу од тих челника, челних људи или само на неке?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Па, пре свега је ту био, то се десило код Бране Грујића, а онда ови нису ни смели да му противрече, онда су они ту били на неки начин опортунисти. Брано Грујић је мени дошао касније, после рата да ми упуту извињење због свих тих ствари и рекао ми је да сам ја био у праву тада и да је њему жао што он мене није у принципу тада послушао.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Реците ми, да ли сте Ви, како може Брано, посланик тамо Ивановић, горе посланик у Скупштини, рекосте да је он мало већа функција нека тамо и у партији и у држави?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: И кажем Вам, у том тренутку Мијатовић је био једно време одсутан из Зворника. Када је он побегао из Зворника, да ли је он побегао, углавном он је био одсутан и ја се сећам тог периода да је значи то био проблем Мијатовићу да изгради свој ауторитет који је објективно имао као народни посланик и председник Српске општине Зворник, пред сами рат. Ту је остао Брано Грујић, он је вероватно из тога црпио то своје упориште, имао упориште за тај свој ауторитет и тај имиџ који је изградио.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: То Ви причате о неком периоду, мене интересује та улога јако тог Јове Мијатовића и Ваш однос са њим, знате, а Ви сада причате, кажете, али тај период претпостављам за Јову Мијатовића, када је отишао, се односи на касније. Мене само интересује, мај, јун, до краја јуна до када сте Ви били тамо?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Он је отишао управо у том периоду тих ратних збивања, у Зворнику није био присутан. Не знам када у ком периоду није био Јово Мијатовић у Зворнику, али ја знам да му је то био проблем и да га нису људи до те мере поштовали као што су, рецимо, требали да га поштују као народног посланика и председника српске општине. Он је, због тога је на крају и изгубио те изборе за председника општине, Брано Грујић га је убедљиво победио на тим локалним изборима, односно изборима унутар Скупштине општине Зворник. Јово Мијатовић касније напредује када је практично изгубио своју базу у Зворнику, онда га Крајишник повлачи на Пале, ставља га у неке скупштинске комисије и онда напредује чак и по странкама, па постаје председник Извршног одбора комплетног СДС. Ми смо ипак сузили причу на тај мај и јуни када сам ја долазио у Зворник.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Онда да крајње сузимо причу, да ли сте Ви некада са Јовом Мијатовићем и Браном Грујићем били насамо тамо у Зворнику у та три, четири Ваша доласка?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Да.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Били сте?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Да.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: А где сте се састајали?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: У канцеларији председника Скупштине општине Зворник.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: То је било код Бране Грујића. Да ли сте Ви приликом тих састанака тражили неку личну корист од Бране Грујића?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Личну?

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Да.

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Није ми требала.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Да ли сте Ви тражили да будете постављени за директора Дома здравља у Зворнику?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Не, ја сам био на Палама, нисам имао уопште тих амбиција.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Нисте?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Не.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Да ли сте Ви заједно са Јовом Мијатовићем учествовали у преговорима око исељења становника из Козлука?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Не. Ја сам примио као повереник овог челног човека из општине Козлук, заборавио сам презиме, Брацика му је надимак, рекао сам, не сме вам длака са главе фалити, ја ћу ово пренети на Пале, ви можете да увек користите ову прилику да сте са мном разговарали.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Добро, Ви сте употребили израз, Ви не знате да ли су они отишли из страха за живот или су протерани или су, не причамо сада о томе, а ја хоћу да само Вас питам, да ли Ви као значи одговоран политичар који сте се борили за то тамо, као што кажете, да ли сте били у том периоду до јуна месеца у било каквим контактима у вези исељења становника из Козлука и да ли су они Вас у вези тога шта питали?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Не.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Нису значи ништа? Ви сте рекли седница 30. јуни, да ли је тако?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Да.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Она седница у Зворнику. Председник већа или члан већа Вас је питала, исељење Козлука је било пар дана пре тога, а како то да Ви све сада знате за четири доласка у Зворник, а ево кључну ствар, на пример, не знате, а кажете да сте се борили против тих ствари. Како Вам је то промакло у том Вашем сазнавању и информисању и тако даље, то је две хиљаде људи, то је телевизија приказивала, то су новине писале, не могу да верујем да такву политичку функцију имате, а да нисте о томе информисани?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Пазите, ја нисам рекао да сам све знао, ја сам рекао шта сам знао. Значи, радио сам врло специфичне послове и њих сам довео до краја. Приметио сам, мимо тих послова, да се у Зворнику десио ратни злочин, упозорио локално руководство, упозорио Председништво Српске Републике, причао о томе са грађанима, учинио све да дође специјална јединица полиције и да заведе ред у Зворнику и то је, ја ништа више нисам могао. Ја да сам знао још неке појединости, и о томе бих ја причао, нема разлога да не причам.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Не, ја Вас питам.

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Нико ми није рекао да то постоји тако.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Да ли сте чули из средстава информисања, из?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Ма, какви, ја нисам уопште имао времена да гледам ни ТВ, нити да читам новине, ми смо на Палама имали агрегат у згради у којој смо спавали, телевизија се није ни гледала.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Видите, ја сам кроз ово Ваше сведочење, извините на једној овако опсервацији, али то је због једног питања, знате, немојте да, Ви сте кроз ово сведочење о свему говорили у суперлативима када сте Ви у питању, знате. Овде сте овога Брану Грујића назвали револверашем, кажете, не треба нам такав. Да ли је тај Ваш јед према Брани Грујићу резултат тог што Вам он није хтео нешто лично да удовољи тамо, или неки други разлог имате?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Није, него сам ја рекао, Брано, мораш променити имиџ, човече, не можеш се сликати за телевизијске камере као револвераш, ко ће ти се вратити у Зворник, који ће ти се грађани вратити када виде челног човека да је под униформом и да носи бомбе. Значи, ти симболишеш да није мир у Зворнику, а ми хоћемо да се људи врате у Зворник, значи, хоћемо да се рат што пре заврши, да се људи враћају кући. То је био један коментар, ништа специјално између мене и Бране Грујића.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Ви инсистирате да он не буде у том ратном повереништву, а не можете да га истиснете, јер кажете, врховни командант Караџић тај каже, еј, Брано ће бити тамо, мислим нелогично ми је то што причате.

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Ја сам добио предлог из општине Зворник од Јове Мијатовића и Јове Ивановића за четири човека и ја сам тај предлог у писаној форми однео на Пале.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: А зашто не питасте Брану, ја управо то причам, зашто Ви сада, суфлери нам неки који не одлучују причају, а Ви не питате овога, мислим, то ми је заиста нелогично?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Није Брано био, није Брано био, значи, он је исто то могао да заврши када сам ја отишао 11. јуна из Зворника у правцу Братунца, он је могао са тим људима из Привремене владе, са Јовом Мијатовићем и Ивановићем да направи предлог повереника. Ја бих то прихватио, то је била одлука, међутим, Брано то није завршио, а када сам ја дошао у Зворник, њега није било, била су ова двојица, они су дали свој предлог, а ја нисам имао ништа против њиховог предлога, значи, ја сам то прихватио, однео тамо, рекао Караџићу да се, да ме Ивановић после тога звао, да се Брано јогунио, али да су ова двојица то предложила, а и да сам ја истог таквог мишљења као њих двојица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да не понављамо, добро, идемо даље.

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Да не понављамо то.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Ви кажете да сте, ето због тих неких Ваших ставова прозивани на тим неким чак и скупштинама и да сте означавано, да ли сте Ви имали каквих личних проблема у вези тих Ваших политичких ставова и тако даље?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Па, у току рата ја сам по подношењу оставке једноставно, нисам ни тражио некакве бенефиције, живео сам животом сваког другог грађанина и у том периоду нисам имао

одређених некаквих специјалних проблема. Више сам имао проблема после ступања у контакт са мном од стране хашких истражитеља, брат ми је остао без посла, отац ми је погинуо и то све у периоду од давања изјаве па до мог сведочења у Хагу. Ни пре ни после тога нису се дешавали некакви крупни проблеми. Ово неке ситне ствари, политичке као неко ко није у власти, који је опозиција, то и не сматрам проблемима, то је једноставно тако како јесте.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Да ли знате када је, што рекосте, чули сте за неког тог Репића, да ли знате када је тај Репић побио те несретне људе тамо у том Дому културе у Челопеку?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Па, рекох Вам, да сам то сазнао тек касније, када су кренула та суђења у Хагу, да је Репић у том Дому у Челопеку, не знам ни ко је тај човек, не знам ни како изгледа, само сам знао да је брат тог вође «Жутих оса».

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Нисте знали да је то крајем јуна урађено, то када сте Ви били тамо у тој Вашој мисији?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Ето, и то сам сазнао накнадно.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Накнадно, такав крупан догађај сте исто накнадно сазнали?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Нажалост је тако.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Добро, хвала, немам више питања.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Председнице већа, да ли могу да седим, имам проблема са кичмом, мало ми је незгодно. Ви сте данас овде рекли да, што се тиче Козлука, да сте ето разговарали са човеком који се зове Браца и тако даље. Када је то било, да ли се сећате?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: У једном од мојих долазака у Зворник, тај Брацка је дошао у општину Зворник, значи када је долазио у Зворник.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли први, други, трећи, четврти или пети пут када сте били, конкретно?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Вероватно трећи пут.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Добро, четврти пут када сте дошли, да ли сте звали, контактирали да чујете се са њим?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Не, не, четвртог пута је био тај састанак, заједнички састанак, он је потрајао прилично дуго и онда сам ја сутрадан ујутру заказао седницу повереништва, припремао се за ту седницу, тако да, завршио сам са тим послом.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Колико сте сада тај четврти пут, колико сте заједно били у Зворнику, колико, дан, два, 48 сати?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Дошао сам 30. ујутру, а отишао 01. поподне, када се завршио тај састанак повереништва.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Добро, где сте спавали тада? Где сте иначе спавали када сте долазили у Зворник?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Мој покојни таст има стан у Зворнику и онда бих спавао тамо.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Код њега, код таста?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Да.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли је и он био тамо?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Није био, ја сам имао кључ од стана.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: А реците ми, а где Вам је таст био?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Он је тешко болестан био, био је тада у Београду, умро је тих месеци, у септембру 1992. године од карцинома.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Зашто је био у Београду, због болести или шта?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Молим?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Зашто је био у Београду?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Био је у Београду, у болници, на клиници, да, таст мој у чијем сам стану ја спавао.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Реците ми, сада да се поново вратимо на Козлук, дакле, тих 48 сати што кажете, што сте били тамо, нисте сада више поново звали и питали некога, шта је са Козлуком и тако даље, да ли је то све у реду, Ви кажете, данас сте три пута рекли да сте власт, да сте имали прерогативе власти и тако даље, то сте изјавили?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Оног момента када сам у Зворник практично довео Караџића и Младића, сматрао сам да сам ја тиме завршио свој део посла.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Не, оставимо сада што сте Караџића, не знам ја, попричаћемо о Вашем послу мало касније, ја сада питам, да ли сте Ви разговарали, интересовали се, шта је са овим људима из Козлука, за које кажете да Вам је говорио тај Брацика?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: То је било на.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Конкретно Вас питам.

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Ја сам знао о томе, јер то сам и пропратио на телевизији, да су Козлучани отишли и Брацика је дао изјаву за Радио-телевизију Србије, ја сам знао да су они отишли, наравно, то сам знао.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: То Вас је питала и председница већа за Козлук, питали смо Вас сви, Ви данас током суђења први пут кажете да сте сазнали то, да су они пропраћени и да сте то сазнали из новина. Малопре Вас колега, и са телевизије, малопре Вас колега пита, Ви кажете, нисам ја гледао тада ни телевизију, ни ништа.

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Не, слушајте, нисам наравно гледао телевизију.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли Ви тај четврти пут, извините, ја Вас конкретно сада питам, имам озбиљна питања, да ли Ви четврти пута сазнајете да су они отишли из Козлука или не?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Рекох Вам малопре да се сећам телевизијског снимка Брацике који даје изјаву пред одлазак Козлучана.

Не могу да се сетим када су они отишли, ето сада ми је, сада сте ми вратили то сећање да је то било пре тог заједничког састанка.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Сада ћу Вас ја подсетити на Вашу изјаву пред хашким истражитељима, у Хагу што сте давали. Ево овако сте рекли, то је страна 18., ту је председник већа који контролише – из разговора сам једино сазнао да су се догодиле грозне ствари. Руководство ме је такође једном приликом обавестило да су организовали транспорт Муслимана за Суботицу. Није била моја улога да се распитујем о било каквим ратним злочинима који су се претходно догодили. Моја једина улога је била да успоставим општинске власти. Дакле, овде експлицитно кажете да Вас је руководство општинско обавестило о томе да, не спомињете телевизију, не спомињете радио, не спомињете ништа друго, него да Вас је општинско руководство обавестило.

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Да, ради се о исељавању, значи из града Зворника.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Зашто сте онда спомињали, да ли је то тачно, шта је тачно, да ли сте преко телевизије или су Вас ови људи обавестили?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: То је тачно, ради се о грађанима Зворника који су отишли из Зворника пре мог доласка 11.06.1992. године и онда су ми челници Зворника рекли да су они отишли добровољно, да су им организоване десетине аутобуса у правцу Суботице. Онда сам ја на то рекао, а што ови старци одлазе сада, ако су ови отишли добровољно. Значи, старци одлазе преко моста, зашто одлазе људи који имају 80, 90 година, преко моста, зашто напуштају своје куће.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Добро, зашто је Ваш таст отишао и када је отишао?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Мој таст је отишао пре рата, на истраживања због болова у стомаку и тамо му је успостављена дијагноза карцином панкреаса другог степена.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ја ћу ићи кратко, да не би замарали и људе који су покрај Вас и ово веће. Следеће питање је, где сте Ви живели са породицом непосредно пред избијање рата?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: У Сарајеву, у породичној кући.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: У којем делу Сарајева?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Враце.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Враце. Реците ми, Враце, ја не познам Сарајево, да ли је то била Република Српска сада или онда, шта је то било, чија је власт била у априлу, мају?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Када је рат почео, ту је у близини моје куће, односно те породичне куће, школа милиције на Врацама, коју су заузели полицајци Републике Српске и тај простор где је моја кућа,

јесте, додуше близу борбене, прве борбене линије, али је била под контролом Српске Републике.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Реците ми, да ли је био на Врацама муслимански живаљ?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: У Озренској улици.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Не питам за улицу.

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Је било претежно српско становништво.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Питам за Враце, лекар сте, кажете, тамо, да ли је био муслимански живаљ?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Врло мало.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: А реците ми то мало, да ли је остало у мају и јуну и јулу или је исто отишло?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Оно што ја знам, да су се померили према граду.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: То зовете, како?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Да су се померили Муслимани са Враца према граду, јер једно јутро били су сукоби ту око «Жељиног» стадиона и због тога су изашли.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Добро, хајде следеће питање, да ли је Ваша фамилија остала, супруга и деца на Врацама у Вашем стану?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Супруга и деца су отишли у Београд крајем маја, а родитељи су ми тих дана рањени, граната је погодила моју спаваћу собу и онда су они били у коми, у болници на Палама.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Мислим да сте мало другачије рекли код хашких истражитеља, да су још у априлу.

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Нисам, тако сам рекао.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Сада ћу Вам ја рећи. А реците ми, зашто Ваша породица је отишла у Србију, зашто није негде другде?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Мој старији син је 1988. годиште, а млађи је 1990. годиште и комшије су једноставно инсистирале да после тог пуцања у моје прозоре, да нема смисла да ми останемо са малом децом ту.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Дакле, да ли је било безбедно за њих или није, да ли се тамо могао организовати безбедан живот или не, конкретно је питање?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: На том простору моје улице, тешко се могао организовати безбедан живот, пуно је људи погинуло, рањено и тако даље.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Идемо следеће питање. Рекли сте да сте били у априлу у Београду, па да се враћате онда из Београда на Пале. Реците ми, пре тога сте били, изјавили сте, да се не би сада понављали, били сте лекар на Врацама, радили сте у полицији тамо, при полицији и тако даље. Како то сада долази и како Ви то из Београда одлазите сада директно тамо у то председништво,

непосредно код Караџића, Кољевића, Плавшићке, дакле на највише позициониране људе у Републици Српској?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: 1991. године ја сам. иницирао плебицит српског народа.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Само кратко, молим Вас, све ја то знам, све ја знам шта сте Ви, Вашу политичку генезу смо прочитали, јасна ми је као дан. Мене интересује ово, како то да Ви са састанка са Милошевић одлазите директно у Председништво код Караџића, Кољевића и Плавшићке, ето сада мене то интересује, да ми појасните, како то баш Ви да постанете ратни комесар, након не знам петнаест, двадесет дана, а пре тога сте били обичан лекар, имали сте неку своју странку «Федералиста», како се сећам, имали сте, рекли сте, исте политичке циљеве као Милошевић и сада Ви одједном одлазите и постајете управо Ви ратни повереник те Владе, дакле имате извршну власт, прерогативе власти и тако даље, не само за Зворник, за још пет, шест општина?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Пошто Вам је дуго питање, морам пар ствари да Вам кажем. Странка је значи иницирала конвенцију о Југославији коју су.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Не интересује ме, господине.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, чекајте, колега, немојте прекидати, јер онда се дуплирају гласови, знате и не може да се уради транскрипт.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Мене не интересује политички.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, али када Ви прекинете сведока, долази до тога да у транскрипту се преклапају гласови, значи укратко само одговорите на питање, како Ви постајете ратни повереник, ето то, врло кратко?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Морам само пар реченица да кажем. Значи, Милошевићева Социјалистичка партија, Караџићев СДС и десетине и десетине других странака потписују Конвенцију о Југославији и ја у Савезној скупштини 02. јануара 1992. године отварам скуп, значи, уводим практично тадашње крње Председништво и Владу у Савезну скупштину. Значи, ја сам се већ изборио за некакву своју политичку позицију. Као такав бивам позиван у Београд од стране амбасада да разговарам са амбасадорима, јер људи су ценили тај један демократски покрет на очувању Југославије, то није било слажем се са Милошевићем и са Караџићем, то је била моја иницијатива коју је подржало Председништво СФРЈ на челу са Бранком Костићем и ови су све то потписивали, то је био мој интерес да што више странака потпише. Е ја сам, значи, био у Београду, међутим, због добре сарадње са Кољевићем, Кољевић је трагао за мном и желео да се ја укључим у руководство Републике Српске и он ме је нашао у Београду, па смо се састали у Ужичкој у вили «Босанка» и разговарали о мом доласку на Пале и тада сам му ја рекао, ја могу, али ја желим да видим тачно шта се сада планира и онда смо отишли код Бранка Костића и разговарали

са Бранком Костићем, отишли код генерала Мекензија на Нови Београд, отишли код патријарха Павла, отишли код председника Милошевића и мени је било потпуно јасно да руководство Републике Српске има добре везе са Београдом и није било никаквих разлога да ја сада не одем на Пале. Отишао сам на Пале, понуђено ми је да будем члан Ратног председништва.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Интересује ме, ко Вама то нуди и откуд баш Вама?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Нуди ми Биљана Плавшић и Никола Кољевић, зато што су желели да се то тело прошири и да ја будем у том председништву, јер су сматрали.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Зашто баш Ви?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Молим?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Зашто Ви, није ми јасно, које Ви тренутно имате тада квалитете политичке, ратне.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колега, сада је објаснио, немојте да понављамо, Конвенција југословенска, федерална.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ја никада за ту странку нисам чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Објаснио је, не, објаснио је шта је радио човек, немојте да понављамо. Имате ли нешто још да додате што нисте говорили на ово питање?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Ја сам, молим Вас само да кажем, ја сам био председник Координационог тела Конвенције о Југославији, у чијем је саставу био Радован Караџић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знамо, да, то сте управо рекли.

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Значи, ја сам њему био надређен по тим пословима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте.

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Отуда та блискост и та веза.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да, да, сада ћемо се вратити на Конвенцију. Ви кажете у Устав сте унели све ове женевске конвенције, рекли сте тамо у Зворник када сте дошли, да се то, не знам, све испоштује и тако даље и тако даље. Реците ми, све ово што сте Ви рекли и да сте говорили Председништву ратном на Пале и тако даље. Имате ли Ви иједан писмени којим Ви данас можете да кажете, ево ја сам известио господина доктора Радована Караџића, известио сам о томе и томе проблему, да је био негде ратни злочин, известио сам, не знам, Ратка Младића, члана Председништва, да ли имате Ви било шта такво?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Писани траг не постоји, али постоји састанак у Бијељини.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Хвала, не треба ми, не треба ми састанак.

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Морам ја Вама да одговорим, не можемо заустављати се.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Не, не, не можете Ви, ја постављам питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сачекајте колега, човек је заустио, немојте.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Председнице већа, мене не интересује, ја сам питао, да ли о томе има писмени траг, састанак усмени не, не интересује ме.

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Али ја Вама кажем, ако Ви не желите мене саслушати, нећу Вам више одговорити ни на једно питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците кратко, изволите.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Шта нећете?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: На састанку у Бијељини, на коме су били челници општина и између осталог и из Зворника, а састанак је одржао председник Владе Бранко Ђерић, Брано Грујић је на том састанку напао мене и рекао, «шта ту прича републички повереник, он хоће да оптужи мене за ратне злочине, то је само рекао Алија Изетбеговић» и то Ђерић председник Владе Српске Републике доноси мени у Председништву Српске Републике ту информацију.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Господине, сасвим Вас јасно питам, имате ли Ви писаног трага.

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Према томе то је познато, нема ту писаног трага, али имају људи.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Имате ли, оставимо ми сада људе, имате ли Ви писмени траг?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, идемо даље, рекао је да нема.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Не, не, молим Вас, извештај.

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Имам и писмени траг.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: О томе да су почињени и да ратни злочини у Зворнику.

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Има и писмени траг.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Имате ли за мај и јуни где Ви обавештавате писмено некога о томе?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Постоји писани траг, сведочење Јове Мијатовића, односно његова изјава у Скупштини Републике Српске.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Не, Ваш, Ваш, Ви сте ратни комесар, имате прерогативе власти, долазите четири, пет пута, реците ми, први пут, да ли Ви иједном шаљете извештај, потписујете извештај, писмени, писмени, не усмени, где се каже, почињени су ратни злочини у Зворнику, то, то и то, ево кажете да знате да су се иселили Муслимани и да су отишли за Суботицу, знате и број аутобуса, да ли Ви писмено извештавате било кога, господине Ђокановићу, о томе, писмено, да имате потврду о томе да сте известили писмено?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Има, постоји мој интервју у шабачким новинама.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Добро.

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Слушајте, па ја Вам морам рећи то, то постоје новине, где пише да сам ја рекао о тим стварима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Укратко, само реците, нисте Ви овде оптужени, према томе, укратко реците, молим Вас, немојмо сада ићи даље, изволите, укратко.

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Постоји локални лист шабачки где сам ја рекао које су обавезе општинског руководства, постоји стенограм са Скупштине Републике Српске који је био предмет у Хагу и који је повезао, на пример, мене и Крајишничково суђење, где Јово Мијатовић пред Скупштином конкретно говори, рекао да ће их оптужити за геноцид.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Господине Ђокановићу, ја Вас сада конкретно питам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте прекидати човека, побогу.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Човек прича неважне ствари о шабачким новинама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја не знам шта га Ви питате, то што га питате, он то и прича.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Он је повереник Владе, питам га конкретно, да ли има извештај писмени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знам у ком правцу иду Ваша питања.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Има, сада ћете чути, како у ком правцу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када ћемо чути.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Човек стално прича да је имао сазнања о ратним злочинима, да је говорио руководству, да он зна конвенције, човек Вам има, нећу га више ништа да питам, човек има озбиљан проблем, озбиљан проблем, ако је он знао за то, а нема писменог трага да је обавестио, човек је у проблему, зато је очигледно отишао, смејте се само, отишли сте у Сарајево, кажете, нећете да овде сведочите. Ово није политичка опсервација, ја сам адвокат, бранилац и нисам злурад у Вашој судбини и у оваквој ситуацији, али сте, да питате било којег браниоца, то Вам је моја примедба, у озбиљном проблему. Хвала Вам пуно, немам више питања за Вас, никаквих, никада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите колега Ђорђевићу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ја бих само интервенисао, заиста нема смисла претити сведоку, то није у реду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колега, Ви знате која су права сведока и Ви сте чули упозорења. Изволите, колега Ђорђевићу, немојте сада овде да правимо, концентришите се на Вашег брањеника, изволите. Човек је сведок, није оптужени. Изволите.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Ја имам само једно, можда два кратка питања, уствари више констатација, а из чега би произашло питање. Колико сам ја овде разумео, сведок је изјавио да је био у веома блиским односима са најужим руководством Републике Српске, Ратним председништвом, са господином Милошевићем, затим да је имао

одређену власт и моћ као човек који је иницирао формирање ратних повереништава и био њихов врховни, најодговорнији за спровођење истог, а потом је био министар Владе која се бавила управо жртвама, цивилима као жртвама рата. Да ли је то тачно? Ово је само констатација коју ја питам сведока, да ли је то тачно да је имао одређену власт и моћ у том периоду?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: У оквиру одлуке о формирању ратних повереништава је била моја моћ на терену. Што се тиче политичке моћи, она је проистицала из тог политичког савезништва на очувању Југославије. Нису постојале пријатељске везе са Милошевићем, него сам ја имао само три могућности, да само три пута разговарам са Милошевићем. Политичка блискост са руководством Српске демократске странке је негована током целе 1991. године, били смо на заједничком пројекту плебизита српског народа, Конвенције о Југославији и то је та платформа која је нама једноставно послужила за даљњу сарадњу. Разишли смо се око ових питања о којима сам говорио и то је крај.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Ја сам, ово изводим из изјаве сведока, јер каже, имао сам велика овлашћења, велики политички кредибилитет, на крају крајева, то потенцира и у својој изјави и то смо видели у изјави коју је дао пред Хашким трибуналом. А ову констатацију везујем за питање, када је он већ по тој функцији и са тако великим овлашћењима одлазио у Зворник, четири, пет пута и то у периоду који је за нас врло значајан због оптужнице, значи од периода 11. јуна тамо до почетка јула месеца, да ли је, а каже да је чуо да постоје разне грозне ствари и тако даље, да ли је имао потребе да као човек који је боравио на том терену, био лекар, био чак млади лекар у Козлуку, познавао Брацику са којим је разговарао, ако се ради о Фадилу Бањановићу, прво да питам, да ли је то Брацика као председник Месне заједнице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то Фадил Бањановић можда?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: То је Фадил Бањановић, нисмо се ми познавали раније, него сам знао да је он један од челних људи СДА у том крају и да је он задужен практично за Козлук, за Бошњаке у Козлуку, да је био њихов најугледнији човек.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Моје питање се своди на то, да ли је имао потребу, обзиром на таква овлашћења, обзиром на своје политичке погледе, обзиром на то да је лекар, да оде, да види шта се то догађа у Козлуку, шта се то догађа у Дивичу где каже има још.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте ишли у Козлук и Дивич у јуну?

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Да ли га је неко спречавао да оде тамо?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Не, нисам ишао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте?

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Да ли га је неко спречавао да оде тамо?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Нисам ишао у Козлук, не, не, нико ме није спречавао.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Обзиром да га нико није спречавао, а да није ни покушао да оде, да ли се, како се онда може разумети тај његов боравак у Козлуку, ако је то само некакав административни посао да купи спискове предложених чланова Ратног председништва, како се зове и да однесе Караџићу на потпис и да то врати, да ли је то његова улога или је његова улога човека који има велики политички кредибилитет и велика овлашћења? Само да то разлучимо, да се изјасни.

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Тај посао је завршен. Именовани су општински повереници, конституисано је повереништво, одржало свој састанак. То повереништво је организовало седницу Скупштине општине и ми смо из једног хаоса дошли у позицију да имамо легалну власт, која је увезана у систем Републике Српске. И то је био мој посао, ја не мислим да је то мали посао, то је значајан, није то било, на крају однешени су и папири, и то је тачно, али суштина је у томе да је политички посао завршен, конституисана је Скупштина општине Зворник. Мени је жао што се Ви у те ствари не разумете.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Само бих још једно. Пошто смо овде доста говорили о утисцима, његовим утисцима, не непосредним сазнањима, нешто што је чуо и тако даље, мене сада интересује, обзиром на његова сазнања која он добија после тога, а зна да је био у периоду када се догађају највећи злочини, исељавање, како се то у оптужници наводи, да ли је осећао одговорност зато што, обзиром на своја политичка убеђења, одговорност за нешто што је он могао да предузме, а није ни покушао да предузме?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Одговорићу Вам истим одговором који сам дао судијама у Хагу. Ја из своје коже нисам могао искочити, урадио сам колико сам могао да урадим у том тренутку. Никада човек не уради довољно када су такве тешке ствари у питању. Вероватно бих сада са ове дистанце и са овим годинама искуства и знања, покушао и више тога да урадим. Међутим, ја сам тада урадио онолико колико сам могао, колика је моја позитивна ствар у свему томе, колика је негативна, нека се цени, али ја сам урадио то што сам урадио.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Ја немам више питања, само мислим да из овога што је сведок изнео, управо у том периоду он ништа није урадио, администрирао, носио спискове.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Претходно је питање, шта је знао, шта је сазнао, да ли је, још једном кратко Вас питамо, ја мислим да ћемо привршити крају. Да ли сте Ви за та четири боравка у јуну у Зворнику знали да има људи заточених у логорима?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам је неко то рекао?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте питали некога од ових челних људи, имате ли ви неке заробљенике?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Па, нећу, нисам питао, када сам видео да је празан Зворник, отишли људи, рекли су ми да су их транспортовали аутобусима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, да има неких затворених људи, да ли сте питали некога, па да они кажу да нема?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Па, нисам питао, када ми није ни пало напамет, када је празан Зворник, а рекли су да су људи отишли аутобусима. Можда сам ја био наиван, али.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, нико Вам то није ни рекао?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Нисам питао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. А да ли сте Ви, само још кратко за овог Брацику, где Ви то налазите Брацику, физички где се Ви то са њим, како долази до састанка?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Брацика долази у Зворник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У град?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Долази у зграду општине.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са ким?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Ја не знам да ли је то неко послао из општинске зграде од руководства, јер сам ја рекао, доведите Брацику из Козлука.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како када га Ви не познајете?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Ја сам желео, молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како када га не знате, како доведите га, када га не знате, Брацику?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Зато што се он већ тада на неки начин изборио да представља те људе у Козлуку, то су ми рекли ови у Зворнику, да има, да тамо постоји Брацика који предводи Бошњаке у Козлуку. И онда сам ја рекао, позовите га нека дође овде, као што сам рекао да ми позову капетана Драгана, као што сам рекао да ми позову још неколицину људи за које сам чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто Ви зовете Брацику у општину?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Да му кажем да им не сме длака са главе фалити, да сада знају да ће руководство са Пала знати да су они ту живи и да не сме ништа да им се деси, да га заштитим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И добро, ко је присутан том састанку, ето то да још разјаснимо?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Не могу се сетити, стварно, вероватно ја нисам био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је ту Брано Грујић?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Сам, ни тога не могу да се сетим, да ли је, могуће да је био и Брано Грујић, могуће, вероватно су били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико дуго траје тај састанак, шта разговарате, шта каже он, тај Брацика?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Да Вам кажем, ја сам тај састанак скоро био и заборавио. Међутим, Брацика је спомињао тај састанак са мном на суђењу Милошевићу и онда ме је једноставно то подсетило да се ја сетим и тог човека и сећам се да сам и њему рекао, да сам то рекао, не сме вам ништа доле фалити, ја ћу ово пренети Караџићу и ви морате бити заштићени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, али шта он Вама каже да би Ви њему рекли, не сме ваш длака фалити, шта он то Вама каже, па Ви тако реагујете?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Он са мном је разговарао и пренео је да су само они остали у том крају зворничке општине.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта каже, хоће да се селе, да ли је рекао ту да имају жељу да иду?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Да Вам кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је помињао да желе да се иселе?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Не могу се тога сетити, да ли је он желео, али мислим нико не жели из Козлука да оде, ти људи воле свој крај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, не каже он да су желели, али оптужени кажу да су они добровољно изашли, па Вас питам, да ли Вам он тако нешто каже или не?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Па, ако су доведени у ситуацију да гину ако остану у Козлуку и да добровољно иду, под наводницима добровољно, наравно да ће отићи добровољно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нећемо сада никакве хипотетичке приче, да ли се сећате, шта Вам он каже или се не сећате?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Ништа, Брацика је, колико се ја могу да присетим тога, отишао са позитивним утиском после разговора са мном. Мислим да сам га уверио да ће бити заштићени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ја сада Вама кажем, 26. јуна они су напустили Козлук, да сада не прејудуцирамо како, да не буде овде у судници одмах револуције, значи они 26. одлазе и Ви 30. долазите и Ви сада малочас први пут рекосте да сте Ви то сазнали да су они отишли, ипак тада?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: У току овог сведочења, мени се појавило једноставно у меморији то да сам ја Брацику видео на РТС када даје изјаву, једноставно ја сам то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, малопре рекосте да Вам руководство саопштава да су отишли или сте то са телевизије, да ли можете да се сетите?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Не, не, на састанку заједничком 30. јуна, апсолутно о томе није било говора.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А није било, значи ипак је оно прво што сте рекли, добро, то да расчистимо.

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Тако је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, нико Вам не каже, ови отишли људи, нешто?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Нико о томе није ни говорио, значи, а сви су то знали. Ако сам ја видео негде успут ако сам ишао по терену да је Брацика дао изјаву да они који су ту били, вероватно су више гледали од мене те ствари.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ако сте гледали на телевизији и ми смо овде чули и гледали смо чак филм да је то било врло брзо после тога, зашто онда не питасте ово руководство, како сада то, ја му гарантовао, а они одоше, да ли сте питали можда?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Не, на том састанку о томе није било говора.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 01. јула, рецимо, да питате, како сада ови одоше, а ја им рекао пре двадесет дана да ће људи ту да буду са свим длакама на глави?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Ја сам рекао да ће бити заштићени, али очигледно су они нашли другу варијанту, значи заштићени су, али ће отићи аутобусима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко они су нашли варијанту?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Па, они који су их присилили да напусте Козлук, па не мислите ваљда да су људи сами сели у аутобус и отишли, откуд им аутобуси, ко им је организовао, како су прешли, значи неко им је то организовао све. Организовали, то знају људи који седе прекопута Вас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите колега.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Ја бих само да се надовежем на питање председнице већа. Како је могуће, господине Ђокановићу, човек са таквим политичким кредибилитетом, лекар, да се веома добро сећа, што је јако добро, наравно, једне старице која напушта Зворник, која иде преко моста, а да се не сећа, да челник једне велике месне заједнице, једног великог села, разговара са њим и после тога се исељава цело то село и да то чак не предочава на састанку са највишим руководиоцима Републике Српске, а предочава ту старицу, каже челницима ове, како се зове, Зворника.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, старица је била 11., на почетку, када је дошао први пут, немојте да мешамо, а ово је сада 30. јуни, ово је друго.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Старица је 11., а ово се врло кратко после тога дешава, овде се ради скоро о двехиљаде људи, ја само хоћу да питам сведока, како је могуће да се нечега јако добро сећа и каже да је предочио челницима општине Зворник и Караџићу, а о овој ствари, где је рекао да им длака с главе неће фалити, не предочава ни

челницима, не предочава ни на састанку Караџићу, мене и то интересује, како је то могуће, човек са таквим кредибилитетом?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он каже да ово није видео, а да је ону старицу видео. Имате ли неки одговор на ово питање?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: То је заиста остало тако упечатљиво, да једна тако стара жена, повијена у облику слова «У», наопачке са штапом иде преко моста. Та слика је остала урезана до краја живота, то је, да ли је то симболично или је једноставно, ја сам видео да је пораз наше политике, да једна таква особа иде, одлази из Српске Републике, а ми хоћемо да направимо републику за све грађане. Што се тиче Козлучана, пазите, ја преносим тај проблем њихов Караџићу и ја једноставно нисам ни задужен више за ту врсту посла. Прихватим, рецимо, своју кривицу да нисам питао, зашто нисам питао, могао сам да питам, како ћу питати када Павловић на том састанку у Зворнику минира састанак својим дискусијама, једва смо га завршили, једва га привели крају. Једноставно, тако је било како је било, сада, то је то.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Судија, немам питања, али сада први пут каже да је Караџићу рекао за Козлук.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је и малопре, шта сте конкретно рекли Караџићу за Брацику?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Па, рекао сам да је по повратку са Пала, да је Зворник празан, да у Дивичу има још нешто Муслимана, а да су остали Козлучани, да сам ја видео се са челним човеком из Козлука и да сам му дао гаранцију да им не сме длака са главе фалити, да сам се позвао на Караџића. Заиста људи су заштићени, е сада што су их ови транспортовали, ко их је транспортовао, то могу Вам неки други људи више о томе да посведоче, али очигледно нико више ниједног Козлучана није смео да убије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ја Вас питала па не знам више ни да ли сте одговорили, само кратко, да ли је то једино село муслиманско за које Ви знате да је транспортовано у Републици Српској?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: То је оно што се десило рецимо у том периоду од 11. јуна надаље и није то једно село, то је велико насеље код Зворника.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, добро, знамо, има ли још неко село, да ли сте сазнали за неко друго село, кажете овде не знате на који су начин отишли, знате ли за неко друго село да је исељено, да ли сте чули за нека друга села на територији општине Зворник или шире?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Знате, када се суочите са чињеницом у Зворнику, да вам остану две, три жене, да чувар биоскопа, да би остао, да би преживео промени име, онда вам је свеједно одакле су их отерали, отерали су их из свих места.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, него сам мислила, да ли можете да нам наведете још неко село за које сте чули, да је исељено, а да знате како су исељени, пошто за ово кажете не знате?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Не, не знам, па у тим конвојима пре мог доласка, вероватно су отишли грађани из градског насеља и из околних села.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, мислим уопште на територији Републике Српске у том периоду, мај-јуни, да ли знате још неко село да је исељено муслиманско? Да ли сте чули за село Ђулићи, за село Ново Село, за Шепак и тако даље, то је Ваш крај?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Па, то је зворнички крај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули за та села, ово не знате како су исељени, да ли сте чули како су ти отишли људи?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Грујићу, имате ли неко питање? Кажите, да ли сте још нешто хтели?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Цели тај крај од Власенице према Зворнику, не рачунајући Шековиће и где је претежно српско становништво, осим Папраће, није било Муслимана, значи то је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли сте за неко друго село чули начин како су исељени када за ово не знате?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Нисам, нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте чули, добро. Добар дан. Ево господин Грујић да Вам постави питање, изволите.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ја у целости приговарам овом сведочењу из више разлога, а имаћу само пар питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Господине Ђокановићу, твоја овлаштења, висока овлаштења јесу ли она била виша од овлаштења општинских органа?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: У мери да се конституише седница Скупштине општине, нисте могли ништа друго да урадите, него сте то морали да извршите.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Значи, општински органи су морали слушати Ваша упутства и Ваше наређења?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Морали су да општинско повереништво да организује седницу Скупштине општине Зворник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само у том смислу су морали да Вас слушају?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Тако је.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ја знам када је господин Ђокановић дошао, да је питан за све, дакле, значи ништа се убудуће у општини није радило, док он није био упознат и на шта није дао сагласност.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И за исељавање и за затварање, да ли на то мислите?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: И за то, ево сада ћу Вам ја рећи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хајде реците.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Господине Ђокановићу, да ли знате да је Јово Мијатовић био преговарач са тим Вашим Брациком око исељења Козлука?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Није мој Јово Мијатовић, не знам ако је тако, не спорим.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не спорите?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, да ли знате или не знате?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Не знам за то.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: А да ли је истина информација коју је он мени пренео када је договорио за исељење Козлука, да је Вас обавестио и да сте Ви обећали помоћ у исељењу, односно да ћете обезбедити транспорт за Југославију жељезницом, да ћете завршити у Београду да се обезбеди жељезница, да се ти људи транспортују жељезницом према Суботици, да ће у Суботици бити примљени организовано?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Не, па Ви сте већ раније имали тај, ту маршруту до Суботице, што ћу Вам ја у томе.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да ли је могуће да Јово Мијатовић лаже?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Могуће, он често лаже.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Зашто би он то лагао мене, зашто би он дошао код мене да ме слаже да је Вас обавестио?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Јово Мијатовић је по доласку на Пале, пошто је видео да постоји несугласица између мене и Крајишника, стао на Крајишникову страну и радио против мене и Вама лагао вероватно више пута у општини Зворник, то сам ја Вама рекао, Грујићу, једном приликом, да је Јово Мијатовић лагао више пута када сам ја у питању.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: И Ви сте то исто урадили у Зворнику, стали сте на страну криминалаца, разумете, који су опљачкали Зворник, читав Зворник, а Ви сте били на њиховој страни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питање је?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Питање је, да ли је тачно да је он стао уз Јову Ивановића, уз Стеву Радића и остале плљачкаше Зворника, да је њих помогао, а да је радио против мене?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Брано, Ви сте именовани за општинског повереника, изабрани сте за председника Скупштине општине Зворник на легалној седници.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: То је касније било.

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Према томе, ја Вас нисам спречавао, нити ометао.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: То је било касније. Даље, је ли тачно, малопре сте рекли да сте били са мном и са Јовом Мијатовићем заједно у канцеларији и да сте разговарали, једанпут?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хајмо питања, ако је рекао, идемо даље.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Питање је, је ли тачно да је Јово Мијатовић од мене тражио да господина Ђокановића именујем за директора Медицинског центра?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, малопре је било питање, нећемо понављати.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Малопре је било питање за Дом здравља.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А сада је ново?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ново.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Извините.

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Ја сам био са задужењима у Председништву, био повереник, касније саветник, члан Владе, то једноставно није никада долазило у питање, мени није ни требало, нити сам имао таквих амбиција.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Имао си амбиције, ја сам то одбио, јер сам знао да си напустио своју општину као доктор, напустио борце, побегао у Србију као дезертер и због тога ти нисам дозволио и не бих ти никада дозволио да будеш директор Медицинског центра.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А о томе сте Ви одлучивали?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Због тога смо се, ја сам поставио директора као Извршни одбор. Извршни одбор је имао мандат да поставља директоре и рекао сам му у лице, никада те нећу поставити за директора Медицинског центра, јер си дезертер, напустио своје борце, своју општину, оставио си рањене људе, разумеш тамо да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Идемо питање.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Па, питање је, да ли је тачно да сам ја рекао ово, да нећеш никада бити директор Медицинског центра, ето?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Брано, ми на ту тему никада нисмо разговарали, друга ствар, ја никада нисам напустио, ја сам у својој општини био повереник и конституисао општинску власт и Скупштину општине Ново Сарајево. Као лекар сам пре одласка на Пале радио, био једини лекар на Врацама, према томе, конкретно та констатација је лаж. Само је једино истина то да тај гард, тај имиџ који сте сада показали, сте имали и 1992. године.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Још ми једну ствар реците, када сте ме видели наводно у униформи, на телевизији, која је то била телевизија да би замолио суд да прибави тај снимак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није ношење униформе ратни злочин, нећемо то прибављати.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ето, човек каже да сам носио бомбе и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нећемо то прибављати, идемо даље.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ово казује о њему као човеку, довољно када тако описује мене, разумете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није само он рекао да сте некада били у униформи, идемо даље.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ништа, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немате питања, добро. Ово да третирамо као наставак Ваше одбране ово малопре што рекосте за Козлук или како?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Да, да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, идемо даље питања. Изволите.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ја сам Бранко Поповић, или у Зворнику када сам био под именом Марко Павловић и никада се нисмо срели, тако да се упознајемо путем видеолинка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, полако, да ли знате овог човека, господине Ђокановићу?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: То је тај човек за кога сам рекао да је тамнопут, то је тај Марко Павловић кога сам видео на заједничком састанку 30. јуна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево он ће Вам сада поставити питање, изволите.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Нећу поставити питање, имам само примедбу на.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте дошли само да Вас идентификује, да ли је то?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Не, не, председнице, дозволите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажите, добро.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Да дам примедбу на садржај исказа овог сведока који се дијаметрално супротно разликује сам са собом, дакле онај први део када је говорио на уводу, и онда други део у унакрсном испитивању, који су дијаметрално супротно, супротан је у односу на изјаву коју је дао у Хагу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево, предочите, изволите.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Нема потребе да предочавам, али нека види шта је рекао тамо, ко је био на састанку, како је ишао састанак и тако даље, нека види да ли је ту говорио о сусретима са неким Брациком, да ли је координирао и тако даље и уосталом, не може да види, али можете му Ви казати да нисам црнопураст, црномањаст, нисам никада ни био, мајкеми, нисам толико поседео, а ово сведочење нека он сам себи објасни по чијем налогу овакво сведочење даје. Ако ништа друго, нека чује се и нека тражи од овог суда изјаву на околности о којима се он изјашњавао овако ружно о мени, као што још нико није, да сам сведоку «Л» (оптужени је рекао презиме овог заштићеног сведока) узео десетхиљада марака, мал нисам рекао ЕУРА, онда није био ЕУРА.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко рече десетхиљада, ја први пут чујем.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Овај господин.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Десетхиљада?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Да, да је сведок «Л» (оптужени је рекао презиме овог заштићеног сведока) мучно предамном клечао, молећи да му дозволим да изађе, па молим Вас, упознајте га шта му је рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ма, он каже да је њему тај сведок «Л» рекао, не каже да је присуствовао томе за те марке.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ово је једна од обмана, вероватно по наредби сведок «Л» (оптужени је рекао презиме заштићеног сведока) је био сведок за овај суд и сведок «Л» (оптужени је рекао презиме

заштижћеног сведока) је рекао оно што је рекао и уопште нема ничега од онога што је рекао овај господин.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте Ви за марке оптужени, немојте да бринете.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ја нисам за марке оптужен, госпођо председнице, немојте се молим Вас тако понашати, није коректно, у најмању руку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дајте, одмах да видимо које су те контрадикторности. Ево састанак, страна број 19, шта је ту контрадикторно, да видимо?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Има ли ту мене?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, нема никога.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ко каже? Лепо дословце каже, представници изабрани у Власеници, Скеланима, Братунцу и Зворнику, јер дословце тако пише?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, шта хоћете да кажете, пошто Вас нема ту, значи да је сада ово лажно што говори, да ли је то?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Није истина да сам био на том састанку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли сте Ви, господине Ђокановићу, сигурни да је овај човек био на том састанку?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Сто-посто.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: У овом делу он каже да се није сусретао, нигде не спомиње сусрет као са мном, у изјави спомиње да се сусретао са командантом бригаде, једним, другим, трећим и осталим официрима, сада уводи и мене, не знам због чега, то је његова ствар, његово достојанство. Ствар је суда, па нека цени ову изјаву. Он зна вероватно због чега, пере себе, да би на овај начин доказао своју лојалност. Зато и није присутан овде да гледа у очи када се разговара. Неке изјаве чак ме чине много добро, колико су дијаметралне, супротне, само узмимо изјаву сведока «Л» (оптужени је рекао презиме заштићеног сведока) и ово што је он рекао, па нека се упоређује.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, немате питања?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Немам више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Могу ли да идем, да не направим грешку као прошли пут?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Судија, ја немам питања, али пре него што завршите ово саслушање, Кораћ Иван је желео да се обрати суду, нешто да замоли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ми ово прво завршимо.

Констатује се да нема више питања за сведока.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала Вам што сте сведочили. Имате ли још нешто можда да кажете?

Сведок ДРАГАН ЂОКАНОВИЋ: Што сам рекао, тога сам се и сетио. Покушао сам да се сетим свега, немам више шта да кажем, то је то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала Вам.

То је све што имам да изјавим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево ми ћемо сада завршити, ако има колегиница ту из Суда? Довиђења, хвала што сте се одазвали. Изволите.

ОПТ. ИВАН КОРАЋ: Добро вече. Адвокат Ђокић ми је пре два дана донео батерије нове за лап-топ, међутим, батерије су се испоставиле неисправним. Ако је могуће да Ви дозволите да адвокату Ђорђевићу предам да би он дао Ђокићу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Може, може, дозволићемо.

ОПТ. ИВАН КОРАЋ: Пошто је овде писано руком.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, може.

ОПТ. ИВАН КОРАЋ: То треба неко да прегледа шта пише.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, нема сада ко да прегледа, пола осам је увече. Сутра, није касно сутра да добијете?

ОПТ. ИВАН КОРАЋ: Ја се надам да ће то Ђокић сутра, мислио сам то што пре да се заврши.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ако он дође раније, може раније, ту је колегиница.

ОПТ. ИВАН КОРАЋ: Добро, хвала Вам, пријатно.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Главни претрес се прекида и исти ће се наставити

28. фебруара 2008. године са почетком у 14,30 часова.

ЗАПИСНИЧАР

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА - СУДИЈА